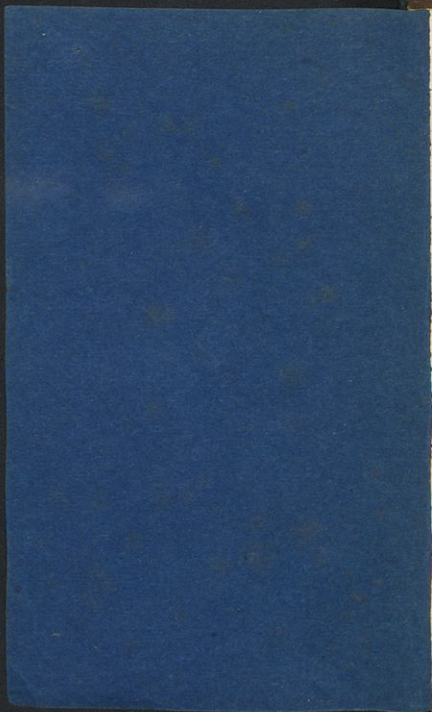
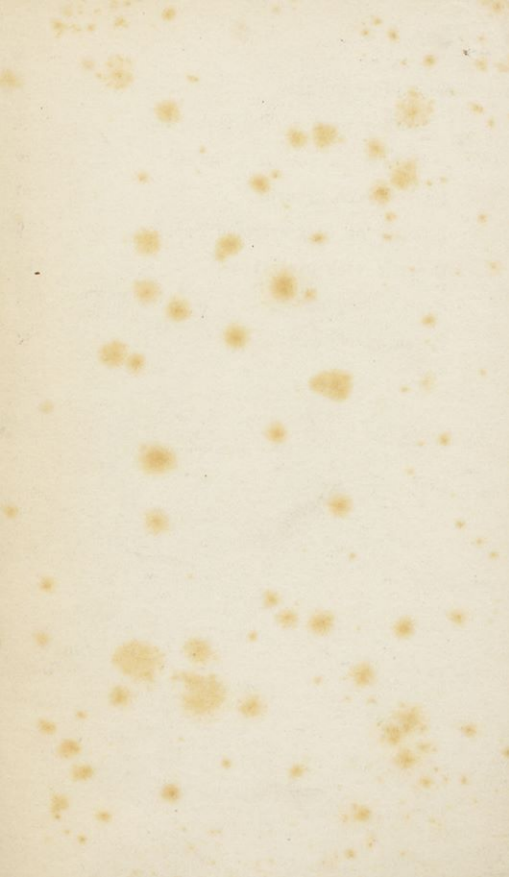

31586, II, P, 9

115

PAS

svetega Jožefa

in

sedem nedelj

svetemu Jožefu posvečenih.

Spisal

Janez Volčič,

duhoven Ljubljanske škofije.

Z dovolj. vis. čast. Ljublj. knezoškofijstva.

NOVOMESTO, 1881.

Tiskal in založil J. Krajec.

Ti spisi so povzeti iz malih bukvic „Hl. Josefs Gürtel“ in „Andacht der sieben Sonntage zu Ehren des hl. Josef,“ ktere je francozko spisal o. Huguet, na nemško pa predjal Dr. Josef Deckert, vodnik družbe vednega češenja sv. Jožefa, v Weinhaus-u pri Dunaji.

Pas svetega Jožefa.

Bollandisti pišejo v svojem zares velikanskem delu (acta S. Josephi die 19. Martii pag. 109.) naslednjo prigodbo, katero poterdjuje celo krivoverski, luteranski zdravnik.

V Antverpenu je živela nuna po redu sv. Auguština, ki je bila tri leta bolna. Večkrat so jo napadle tako silne bolečine, da je reva omedlela. Več zdravnikov jo je zdravilo, ali vse je bilo zastonj; nihče jej pomagati ne more. Ker nobena človeška pomoč nič ne izda, se pobožna nuna zateče k sv. Jožefu, kterega je od nekdej visoko častila in

se njegovi mogočni prošnji rada priporočevala. Imela je motoz ali vervco, ki je bila z molitevjo k sv. Jožefu blagoslovljena. S to vervco se je opasala in je pričela devetdnevnicco v čast sv. Jožefu. In to pobožnost so z njo vred tudi druge nune opravljale, da bi, ako je volja Božja, na mogočno priprošnjo sv. Jožefa ozdravela. 10. rožnika 1659. zadnji dan devetdnevnicce je, od prevelikih bolečin vsa poterta, klečala pred podobo sv. Jožefa. Ko ga preserčno prosi, naj bi jej ljubo zdravje vender še sprosila, na mah odjenjajo vse hude bolečine. In živela je še sedem let, ter ni nikdar več poprejšnjih bolečin imela. — Tako pripovedujejo Bolandisti.

Leta 1842 so v Veroni na Laškem, v cerkvi sv. Nikolaja, obhajali v čast sv. Jožefu mesec sušec, kakor po Slovenskem sedanje čase obhajamo veliki traven v čast Materi Božji. Ko so častivci sv. Jožefa slišali to čudno prigodbo, je prosilo več bolnih, da so prijeli tak v čast

sv. Jožefu blagoslovljen pas. In mnogoteri bolniki so ozdraveli. Pa tudi druge posebne milosti so dosegli, zlasti še posebno varstvo zoper napade nečistega duha. Škof v mestu Veroni, ki je to zvedel in je spoznal korist, ktere se pravoverni s tem češenjem vdeležujejo, je odločil posebno molitev, s katero naj se ti pasovi blagoslovijo, ter je poslal župnika farne cerkve sv. Nikolaja z natančnim poročilom v Rim, da naj bi sv. Oče vse to poterdili.

Zbor sv. obredov, kteremu so sv. Oče vse to v natančno preiskavo izročili, je z dopisom 19. kimovca 1859 poterdil blagoslovno molitev in je privolil, da pravoverni kristjani smejo te pasove v čast sv. Jožefu blagoslovljene nositi. Z drugo prošnjo je veliki škof iz Verone dosegel, da je bratovšina „pasa sv. Jožefa“ v Veroni v glavno bratovšino povzdignjena, in sv. Oče Pij IX. toliko slavnega imena, so jo poterdili 19. sušca 1860, ter so jo z mnogoterimi odpustki

obogatili. — To je začetek pasa sv. Jožefa.

Kaj pa pomeni pas sv. Jožefa?

Kedar se mašnik nameni, opravljati naj svetejšo daritev nove zaveze, se obleče v posebne, le za to odločene oblačila. Belo dolgo srajco, albo imenovano, opaše s pasom, cingulom, ne le samo zato, da ga dolga, nabrana srajca ne opovira pri počasni hoji; ta pas ima imenitni, skrivnostni pomen, kakor tudi vsa druga mašna oprava. Razviden je ta pomen v kratki, pa preserčni molitvi, katero po cerkveni naredbi mašnik moli, kedar se s tem pasom prepaše. On moli: „Opaši me, o Gospod! s pasom čistosti in zateri v mojem ledju nagnenje poželjivosti, da ostane v meni čednost zderžnosti in čistosti!“

Po tej cerkveni molitvi je toraj pas pomen svete čistosti, ki je najlepši čednost, ktera daje lepoto vsem drugim čednostim, ktera človeka angeljem podob-

nega stori, ktera ga ozerama celo nad
 angelje povzdigne. Kakor pa je sveta
 čistost lepa in draga v očeh Božjih in
 lepa in draga tudi ljudem, ravno tako
 je pa tudi v silni nevarnosti in je zares
 težko jo neomadeževano ohraniti. Čis-
 tost je tako občutljiva čednost, da jo
 najmajnši puh strupenega greha oskruni
 ali celo zaduši; je cvetlica, ktera v naj-
 rahlejši dotiki že oveni. Ta preimenitni
 zaklad nosimo v zdrobljivi posodi. Le
 prezgodaj, in le presilno se vzdiguje v
 človeku meseno poželjenje, ki ni nikdar
 vgnjano. Naše sprideno meso se nepre-
 nehama, z vso silo vzdiguje zoper duha.
 Kdo ne čuti te nesrečne vojske? K te-
 mu smo izpostavljeni vsi na neizrečeno
 polsko stezo. In ta ledena steza so slabi
 zgledi, nečimerni svet, ki s svojimi zvi-
 jačami draži in mika, da omahljivega,
 mesenega človeka kaj lahko v svoje
 povsodi nastavljene mu mreže vlovi,
 in ga velikrat v dolgo, pa zaničljivo in
 prestrašno sužnost zakuje. Ni je nobene

druge čednosti, ki bi imela tako hude in vedne boje s svetom, in s svojim lastnim mesom. Saj vemo, da naj veči svetniki so imeli prestrašne boje za ohranjenje svete čistosti. Kdor jo hoče ohraniti, ali kdor si jo hoče zopet pridobiti, če je bil tako nesrečen, da jo je oskrunil, da je meso premagalo duha, se mora zares hudo vojskovati; on je, če tudi nekervavo, vendar zares mučenik. Ako je v zadobljenje ktere čednosti zraven lastnega prizadevanja in vednega zatajevanja človeku potrebna posebna pomoč Božja, je gotovo naj potrebnejši v ohranjenje ali zadobljenje svete čistosti. Zato po vsi pravici pravi moder: „Ko sem pa zvedel, da ne morem drugače zderžljiv biti, kakor če dá Bog, sem pred Gospoda stopil, in ga prosil ter sem govoril iz vsega svojega serca.“ (8, 21.)

In vender je ta lepa čednost vsim toliko potrebna; če tudi vsim ne enako. Saj vemo, da nič nečistega ne more v nebeško kraljestvo. Deviško čistost neo-

madeževano ohraniti celo do smerti, je sprednost milosti Božje, ki ni vsim ljudem dana. Marija, preblažena Devica je prva povzdignila bandero vednega devištva. Za njo je šel sv. Jožef. Sam deviško čist, je bil zvoljen, je bil odbran, da je varoval devištvo Marijino in ohranil njeno čast pred tem svetom. In veliko tisoč deviških duš vseh stanov, vseh rodov in narodov in vseh časev se je družilo in se še zbera k banderu prelepega devištva. In to je truma tistih izvoljenih, ki „hodijo za Jagnetom, kamorkoli gre. Ti so odkupljeni zmed ljudi pervine Bogu in Jagnjetu . . . in pojejo novo pesem, ktere nihče ne more peti, razun unih, kteri so odkupljeni z zemlje.“ (*Skryvno raz. 14, 3, 4.*)

Sveta čistost pa ni potrebna samo tem izvoljenim dušam. Čistost je zapovedana tudi zakonskim po njih stanu in samiškim. Šesta zapoved Božja je dana vsim ljudem. Sv. zakon ni za plajš pregrehi; sv. zakon je zakrament. Če tudi je Bog na Sinajski gori rekel: Ne prešestvaj! je po nauku

vseh cerkvenih učencov s tem rečeno sploh: Ne delaj nečistosti! Vsak človek je po svojem stanu zavezan, čist biti.

Ali, Bogu se smili! današnje dni, ko gerda nečistost svojo nečimerno glavo prederzno vzdiguje, ko svoje zanjke nesrečna zapeljivost zares prekanjeno očitno in skrivej nastavlja, ko se pregreha po gledališih, po očitnih shajališih, po nesramnih spisih tako prederzno in brez vse opovere poveljuje, ko vse v razuzdanost žene, nečisti ogenj podpihuje; o pač je zares težko, spodobno čistost ohraniti — pač je zares težko, stano- vitno se braniti, da slabega, omahljivega človeka splošnji valovi gerde zapeljivosti seboj ne potegnejo.

O zato nam je v tem nepreterganem boju toliko potrebna posebna pomoč od zgoraj, z nebes!

Bog pa, naš dobri Oče, vé za naše nadloge in reve, nas ne pusti brez pomoči. On nam je dal mogočne varhe v tej nevarni vojski. Slehern človek, ako ga napade

huda skušnjava, ako ga satan, hudobni svet ali lastno sprideno meso zapeljuje, se zamore osrečiti z mislijo na pričujočnost Božjo, na nečimernost vsega posvetnega, na grozo in strah pred smertjo in ojstro sodbo. Sleherni človek v taki dušni nevarnosti zadobi pomoč, ako ponižno pa zaupljivo kliče na Ime Božje. Vsak človek ima svojega angelja varha, ki nam ravno v taki nevarnosti svoje mogočno varstvo razodeva, ako ga preserčno kličemo na pomoč. Tudi pobožni klic presladkega imena: Jezus in Marija! nam je gotov pripomoček v skušnjavah zoper sv. čistost. Kdorkoli v Imenu Jezusovem kaj prosi, on bo uslišan. In presladko ime: Marija! je strah peklen-skim močem.

Vsi ti pripomočki so dobri in koristni. O da bi se jih kristjani le tudi povsodi in vselej, 'pri vsih skušnjavah poprijemali! Veliko več lepih, čistih in nedolžnih duš bi bilo med nami. Ker so pa nevarnosti tako splošnje, tako velike in

tako mnogotere, človek pa toliko omahljiv, toliko nezvest in tako slab, nam je tudi pripomočkov obilnih in mnogoterih silno, silno potreba.

Zraven Marije nam pa noben svetnik tako zdatne in gotove pomoči v tem hudem boju dati ne more, kakor ravno sv. Jožef, ki je že tu na zemlji bil varh Marijnemu devištvu, kteremu je Bog sam v zvesto skerb izročil nedolžnost samo, Jezusa in Marijo, ki je Devica vseh devic. In ta velik svetnik je zdaj tam v nebesih, za Marijo, naj bližej veličastnega sedeža Božjega; in njemu je Vsegamogočni dodelil posebno moč in milost, da nam v skušnjavah zoper sveto čistost pomaga; da, kdorkoli v nevarnosti njegovo sveto Ime zaupljivo na pomoč kliče, ne bo osramoten; bo zaželjeno varstvo prejel in občutil.

Ker je pa pas, okoli ledja ovit, podoba svete čistosti, je pač lahko razumljivo, zakaj pobožni častiveci sv. Jožefa radi nosijo ta pas, ki je blagoslovljen

s klicanjem na Ime tega velicega svetnika in posebnega varha sv. čistosti. S tem pobožni častivci pokažejo in razodevajo svojo resnično voljo, da hočejo z vso skerbjo si prizadevati za svojemu stanu spodobno čistost, da hočejo v vsakem boju zoper mesene skušnjave sv. Jožefa na pomoč klicati ter se s tem pasom s svojim velikim varhom posebno združijo in zavežejo in se njegovemu mogočnemu varstvu popolnoma izročijo.

Ta pas je bel motoz ali volnata vervca, katero v to pooblasteni mašnik po cerkveni posebni molitvi blagoslovi. Nosijo ga pobožni častivci sv. Jožefa pod svojo obleko; lahko tudi na golem životu. Bel je pas sv. Jožefa; to nas opominja na čistost serca. Sedem vozlov ima na enem koncu; ti nas opomnijo na sedmero terpljenje in sedmero veselje, katero je imel tu na zemlji sv. Jožef. Ako se tako večkrat spominjamo raznih prigodb njegovega življenja, ravno s tem mu kažemo svojo ljubezen, svoje češenje. Saj

pravi prijatli si delijo žalost in veselje.

Na drugem koncu tega pasa so pa še trije vozli. Kaj pa ti pomenijo? Na pasu redovnikov pomenijo trije vozli trojno obljubo. Obljubo radovoljnega uboštvā, vednega devištva, in vedne pokorščine pod duhovnim poglavarjem. Na pasu sv. Jožefa pa pomenijo tem evangelskim svetom enake čednosti, za ktere naj se slehern kristjan posebno prizadeva. Uboštvo v duhu je v tem, da svojega serca ne navezujemo na posvetno posestvo; prizadevati si moramo za čistost, ki je našemu stanu pristojna, in pokorni moramo biti duhovski in deželski gosposki. To so tri prelepe čednosti, ki naj zalšajo vsakega kristjana. Te čednosti je sv. Jožef v vsi popolnomasti imel; in da bomo pravi častivci njegovi, se moramo ravno za te njegove čednosti posebno prizadevati.

Vsak kristjan lahko nosi pas sv. Jožefa, če tudi ni zapisan v bratovščino sv. Jožefa. Ta pas naj mu bo znamenje

zaveze, katero stori s svetim Jožefom, da hoče v njegovem mogočnem varstvu svojemu stanu spodobno čistost ohraniti, ali če jo je zgubil, po moči zopet si jo pridobiti. In ker je ta pas s klicanjem na Ime sv. Jožefa po cerkvenih molitvah blagoslovljen, zato ta pas ni le golo znamenje, ampak je tudi zdaten pripomoček za ohranjenje stanovske čistosti in je gotovo branilo v času skušnjave vsakemu kristjanu, ki ga spoštljivo in zaupljivo nosi. Pa tudi v drugih, dušnih in telesnih potrebah velikrat prečudno pomaga pas sv. Jožefa pobožnim častivcem tega velicega svetnika. Ta pas je tudi znamenje preserčne zaveze, v katero stopi verni kristjan s svojim velikim patronom in varhom ter je posvečena zastava posebnega varstva tega, za Marijo največjega svetnika Božjega.

Po vsem tem je pač priporočevanja vredno, da vsi častivci sv. Jožefa nosijo blagoslovljeni pas. Brez da bi se v kako novo bratovščino zapisali, ako vzamejo ta

pas, se lahko vdeležijo mnogoterih odpuštkov, ktere hočem pozneje našteti. Podajo in izročijo se pa tako v posebno varstvo svetemu Jožefu. Spričujejo tudi ravno s tem, da imajo resnično voljo, po svojem stanu čisto živeti in si zagotovijo k temu posebno pripomoč sv. Jožefa.

Vsak pobožen kristjan naj bi nosil blagoslovljeni pas sv. Jožefa. Ravno s tem bi očitno in resnobno kazal znamnje duhovnega boja, kterega hoče pričeti v brambo in ohranjenje svojemu stanu primerne čistosti. (Vsak nov pas pa potrebuje novega blagoslova).

Vender noben ud bratovšine sv. Jožefa ni zavezan, nositi ta pas. Ravno tako tudi opasani nobenih dolžnost ne prevzame. Vender, kateri pas sv. Jožefa nosijo, da bi svoj namen ložej dosegli, naj se prizadevajo:

1. Naj bodo opasani posebno skerbni v spolnovanju 6. in 9. zapovedi Božje, v kterih Bog vsakemu človeku zapoveduje, ohraniti njegovemu stanu primerjeno čis-

tost. Zato naj se opasani skerbno ogibljejo vsake nevarnosti, ki bi to prelepo čednost, sveto čistost, kako oskruniti zamogla. Naj se z vso pazljivostjo varujejo vsega, kar bi onečastilo pas, ki je znamenje svete čistosti. Nikoli naj ne berejo, nikoli naj ne gledajo kaj spodtakljivega, kar bi jih zapeljevalo v pregerdo, tej angeljski čednosti nasprotno pregreho.

2. Vsak večer naj opasani prav skerbno izprašajo svojo vest, zlasti še ozerama svete čistosti. In ako le kaj zapazijo, da so se v tem kaj pregrešili, da so premalo skerbni, premalo pazljivi bili, naj Boga preserčno prosijo, da jim po zasluženji Jezusa, Marije in sv. Jožefa prizanesse in odpusti; pa naj ponovijo terden sklep, da bodo za naprej bolj skerbni, bolj pazljivi, in da se bodo zares resnobno prizadevali, po svojem stanu spodobno, čisto živeti.

3. Da se v prelepi čistosti vterjujejo, naj opasani s privoljenjem svojega spo-

vednika posebno v ta namen pogosto prejemajo svete zakramente.

4. Da sebe in druge (zlasti še sebi izročene) k svetemu življenju vnemajo, naj si opasani prizadevajo, da kolikor je le mogoče, posnemajo sv. Jožefa, prečistega ženina preblažene Device Marije in prelep zgled svete čistosti. Zato naj

5. molijo, ako mogoče, vsak dan to lepo molitev:

„O častitljivi sv. Jožef, oče in zavetnik devic, zvesti varh, kteremu je Bog nedolžnost samo, Jezusa Kristusa in Marijo, devic Devico, izročil; preserčno te prosim po Jezusu in Mariji, teh tebi tako dražih zastavah; zadobi mi milost, da se obvarujem nečistosti, in da s čistim, deviškim srcem služim Jezusu in Mariji, in da v njuni službi stanoviten ostanem v popolni čistosti. Amen.

(300 dni odpustka enkrat na dan. Pij IX. 3. sveč. 1863.)

6. Opasani s pasom sv. Jožefa naj se še posebej prizadevajo :
- a. Da zjutranje in večerne molitve pobožno opravljajo.
 - b. Da so v nedeljah in v praznikih s spodobno pobožnostjo pri zjutranji in popoldanski službi božji, in da te dneve, kolikor jim čas pripusti, kaj pobožnega, spodbudljivega berejo.
 - c. Da vsako leto mesec sušec še posebno sv. Jožefu v čast posvetijo, in ako je mogoče, na njegov god in praznik se z devet- ali saj tridnevnicco pripravijo.
 - d. Da o praznikih sv. Jožefa : V spominj njegove zaroke, 23. prosinca; v njegov god, 19. sušca; v god njegovega varstva, 3. nedeljo po veliki noči, sv. zakramente prejmejo in te dneve posebno praznujejo.
 - e. Da sebe in vse svoje sv. Jožefu posvetijo.
 - f. Da radi sv. Jožefu posvečeni altar obiskujejo; so pri njemu v čast branih sv. mašah; da imajo v svoji hiši

ali sobi kako podobo sv. Jožefa, pred katero svoje molitve opravljajo.

g. Da večkrat na čast sedmeregga veselja in sedmerih žalosti sv. Jožefa molijo.

Se ve da nihče ni zavezan pod nikakoršnim grehom, vse to spolnovati; akoravno se naj vsak kristjan rad poslužuje teh pripomočkov, da pod varstvom tega mogočnega zavetnika toliko ložej svojemu stanu primerjeno čistost ohraniti zamore.

Odpustki, katerih se opasani vdeležiti zamorejo.

A. Popolni: 1. V dan pridruženja k bogoljubni družbi. — 2. Smertno uro vsem vpisanim, ki resnično skesani in spovedani prejmejo sv. zakramente; in če tega ne morejo storiti, sveto Ime Jezusovo skesani pokličejo z ustmi ali saj v sercu. — 3. V dan, ki je posvečen zaročenju Device Marije s sv. Jožefom, (23. prosinca). — 4. V praznik sv. Jožefa (19. sušca), ali en dan v devet-

dnevnici tega praznika, ki si ga izvolijo opasani. — 5. V dan varstva sv. Jožefa (3. nedeljo po veliki noči), ali en dan v tridnevnici pred imenovano nedeljo.

Da opasani zadobijo te odpustke, je potreba: 1. Resnično kesanje, spoved in sv. Obhajilo. 2. Obiskovanje cerkve bogoljubne družbe, ali ktere koli cerkve, ali očitne molitvarnice. 3. Molitev za mir med keršanskimi vladarji, za iztrebljenje krivoverstva, in povikšanje sv. cerkve.

B. Nepopolni: 1. Bratom in sestram, ki saj skesano obišejo svojo cerkev ob kvaternih nedeljah, in tam molijo v namen svete cerkve (kakor zgorej 3.), je dovoljenih odpustkov sedem let in sedemkrat štirideset dni. 2. Vselej, kedar so pri sveti maši ali pri službi božji, ki se obhaja v njihovi cerkvi; 3. ali kedar so pri obhodih, ki so z dovoljenjem škofovim; 4. ali kedar spremljajo sv. Rešnje Telo pri kakem obhodu, ali k bolnikom kot popotnico, ali ob kterikoli drugi priliki in času; 5. ali, če ne morejo pri-

čujoči biti, pa, kedar se daje znamenje z zvonjenjem; če molijo en Oče naš . . in Češena si Marija . . ali pa petkrat Oče naš . . in Češena si Marija . . za ranjce družbenike; 6. ali opravijo katerokoli drugo dobro in bogoljubno delo; — dobé vsakikrat šestdeset dni odpustkov.

O p o m b a. Vsi ti odpustki, popolni in nepopolni, se zamorejo obrniti v prid vernim dušam v vicah.

Posebne pravice.

1. Bolniki in vsi, ki so resnično zadržani, obiskovati naznanjene cerkve v dosego odpustkov, morejo s privoljenjem postavnega spovednika obiskovanje cerkve spremeniti v druge dobre dela.

2. Začasni vodnik družbe sv. Jožefa ima oblast, blagoslovljati pasove in jih družbenikom deliti.

3. Svete maše, ki jih da bogoljubna družba brati za ranjce družbenike, so obdarovane s popolnim odpustkom za ranjce.

Te odpustke in te pravice so podelili sv. Oče Pij IX. 14. sušca in 21. kimovca 1862.

Molitve

v čast sedmeremu veselju in sedmeri
žalosti sv. Jožefa.

1.

O prečisti ženin presvete Device Marije, častiti sveti Jožef! Kakor velika je bila skerb in britkost tvojemu sercu, ko nisi vedel, bi li svojo neomadežano nevesto vzel k sebi ali jo zapustil; tako neskončno pa je bilo veselje, ko ti je Gospodov angelj veličastno skrivnost včlovečenja razodel.

Zavoljo te tvoje žalosti in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, tolaži in napolni naše serca zdaj in v naših smertnih bolečinah s tolažbo pravičnega življenja in sv. smerti, ki naj bo podobna smerti tvoji v pričujočnosti Jezusovi.

Oče naš . . . češena si Marija . . .
čast bodi Očetu . . .

2.

O presrečni očak, častiti sveti Jožef! izvoljeni rednik včlovečene Besede! žalost, katero si občutil, ko je bilo Dete Jezus v toliki revšini rojeno, se je zdajci premenila v nebeško radost, ko si zaslišal hvalno angelsko petje in si videl slavo razsvetljenega svetega večera.

Zavoljo te tvoje žalosti in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, sprosi nam to milost, da bomo po dokončanem popotovanji tega življenja vredni, da bomo poslušali hvalno petje angeljsko in vživali blišobo nebeškega veličastva.

Oče naš . . . češena si Marija . . .
čast bodi Očetu . . .

3.

Pokorni spolnovalec Božje zapovedi, častiti sveti Jožef! predraga Kri, katero je Božje Dete, naš Zveličar pri obrezovanji točilo, je tvoje serce presunilo; pa ime Jezus, katero si mu ti dal, je tvoje serce utolažilo in z veseljem napolnilo.

Zavoljo te tvoje žalosti, in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, sprosi nam to milost, da se svoje življenje obvarujemo vsega greha, in s presladkim Imenom v svojem sercu in v svojih ustih se ločimo s tega sveta.

Oče naš . . . češena si Marija . . .
čast bodi Očetu . . .

4.

Prezvesti svetnik, ki si se vdeležil skrivnosti našega odrešenja, častiti sveti Jožef! Simeonovo prerokovanje o terpljenji, ktero bo zadelo Jezusa in Marijo, ti je smertne bolečine napravilo; pa z blaženim veseljem si bil napolnjen, ko si spoznal zveličanje in častitljivo vstajenje neštivilnih duš, ki so se ga vdeležile po prerokovanji tega terpljenja.

Zavoljo te tvoje žalosti, in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, sprosi in pridobi nam to milost, da bomo prišteti njim, ki bodo

po zasluženji Jezusovem in na priprošnje Marijno častitljivo od smerti vstali!

Oče naš . . . češena si Marija . . .
čast bodi Očetu . . .

5.

Čujoči varh in priserčni prijatelj včlovečenega Sinu Božjega, častiti sveti Jožef! kako si se trudil, da si Sinu Najvišega hranil in redil, zlasti še, ko si z njim v Egipt bežati moral; pa kako velika je bila tvoja tolažba, ko si svojega Boga vedno pri sebi imel in si videl, kako so se rušili pred njim egiptovski maliki.

Zavoljo te tvoje žalosti in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, sprosi nam to milost, da se peklenškega sovražnika, zlasti v begu nevarnih priložnost ogibamo, in da se v našem sercu vsi maliki posvetnega navezovanja zrušijo, da se Jezusu in Mariji popolno vdamo,

da le za nju živimo in z njima srečno umremo.

Oče naš . . . češena si Marija . . .
čast bodi Očetu . . .

6.

Pozemeljski angelj, častiti sveti Jožef! stermeče si gledal, kako je kralj nebeški tvojim migljejem bil pokoren. Ko si nazaj iz Egipta šel, je bilo tvoje veselje skaljeno zavoljo strahu pred Arhelajem; angelj pa te je potolažil in veselo si prebival v Nazaretu z Jezusom in z Marijo.

Zavoljo te tvoje žalosti, in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo, sprosi nam to milost, da bodo naše serca proste vsega škodljivega straha, in da se vedno veselimo v miru dobre vesti, da z Jezusom in z Marijo sklenjeni živimo in z njima združeni se s tega življenja ločimo.

Oče naš . . . češena si Marija . . .
čast bodi Očetu . . .

7.

Podoba vse svetosti, častiti sveti Jožef! ko si brez svojega zadolženja Dete Jezusa zgubil in si ga s preveliko žalostjo tri dni iskal, da si z veseljem in radostjo v tempelju med učniki našel njega, ki je življenje tvoje.

Zavoljo te tvoje žalosti, in zavoljo tega tvojega veselja te prosimo z ustmi in s srcem, govori za nas, da nikdar z velikim grehom Jezusa ne zgubimo. Ako bi se pa to v našo preveliko nesrečo zgodilo, nam sprosi, da ga neutrudljivo z nepretergano bolečino išemo, da ga zopet dobimo in se njegove milosti veselimo zlasti še v trenutku naše smerti, da z njim v nebesa gremo, ga vso večnost vživamo in s teboj slavo njegovega usmiljenja prepevamo.

Oče naš . . . češena si Marija . . .
čast bodi Očetu . . .

Jezus je nastopil takrat svoje trideseto leto, in menili so, da je sin Jožefov.

Prosi za nas, sveti Jožef!

Da bomo vredni obljub Kristusovih.

MOLIMO.

O Bog, kateri si v svoji nam nerazumljivi previdnosti svetega Jožefa zvolil ženina svoji presveti porodnici; prosimo te, dodeli nam, da nam je priprošnik v nebesih on, kterega tu na zemlji svojega varha častimo; ki živiš in kraljuješ od vekomaj do vekomaj. Amen.

Sedem nedelj svetemu Jožefu posvečenih.

I. Nedelja.

*v čast žalosti in veselja, kterega je imel
sv. Jožef, ko je vidil, da je Marija mati
postala.*

Po prečudni naredbi Božje previdnosti sta bila zaročena Jožef in Marija. Zvesta svoji obljubi vednega devištva sta angeljem enako živela v svoji revni hišici v prijaznem Nazaretu. In takrat je Gospod storil velike reči preblaženi Devici. V njenem naročju se je dopolnil čudež včlovečenja Sinu Božjega, ker sveti Duh je njo storil Mater Edinorojenemu vsegamogočnega Očeta. Jožefu je bilo vse to še prikrito. Kako se je zavzel, ko je videl, da njegova, angeljsko čista nevesta je Mati, pa si tega nikakor razjasniti

ni mogel! Bil je „pravičen mož,“ zato se je branil vsacega krivičnega natolcevanja, se je ogibal vsake prenagle sodbe. Sv. Auguštín pravi, da je sv. Jožef sprejel Marijo, ko je iz Jeruzalemskega tempeljna šla; toraj jo je peljal seboj v svojo hišo, ko je ona zapustila hišo Božjo, kjer je od svoje perve mladosti nedolžno živila. Po spričevanju sv. Petra Krizologa je bil sv. Jožef priča njene nedolžnosti, varh njene čistosti in branitelj njenega devištva. Vidil jo je zdaj v drugem stanu. Pa vidil je tudi njeno obnašanje; priča je bil njenega tihega, samotnega, nedolžnega in svetega življenja. Videl je v njej še zmiraj lepoto njenega svetega devištva. Njeni pogledi, vse njeno življenje je razodevalo njeno neskaljeno nedolžnost. Zato pravi sv. Krizostom: sv. Jožef ni ostal pri tem, kar so njegove oči vidile; raji je mislil, da mora

biti čudež Božje milosti, kakor da bi padla tako nebeško čista Devica.

Bil je pa tudi sv. Jožef dobro zveden v pismih stare zaveze. Vedel je, da po prerokovanju preroka Izaija bo Devica rodila obljubljenega Mesija, kterega so tisti čas vsi pravični željno pričakovali. Kaj, če bi Marija bila izvoljena Mati Mesijeve? Opravičena je bila ta miselj; saj je bil priča njene velike svetosti. Ali kdo in kaj sem jaz, si je mislil Jožef v svoji ponižnosti; kdo sem jaz, da bi smel pri sebi imeti Mater svojega Boga? Kdo sem jaz, da bi Mati Božja bila meni nevesta? Kako bi se prederznil, biti pri tako imenitni, veličastni Gospej? Joj meni! Ozia se je na tla zgrudil, ko se je le nespoštljivo dotaknil skrinje stare zaveze; kaj bi se meni zgodilo, ako bi se kako spozabil in bi kdaj ne skazeval spodobnega spoštovanja tej skrinji nove zaveze, ki hrani pravo

nebeško mano, ki nosi v sebi postavodajavca samega! — Take in tem enake misli so, po nauku več imenitnih cerkvenih učencikov, napolnovale s sveto grozo dušo pobožnega pa ponižnega tesarja v Nazaretu.

Gospod pa je poslal tako britko stiskanemu svojega angelja, ki ga je potolažil in mu skrivnost včlovečenja Sina Božjega razodel. Besede, ktere je nebeški poslanec svetemu Jožefu govoril, spričujejo, da le ponižnost, nezaupnost samega v se in sveta groza je svetega očaka tako daleč prignala, da je mislil skrivej zapustiti Marijo, svojo nevesto. Angelj mu ne očita, ga ne graja; on ga še le tolaži, mu serčnost daje. „Ne boj se!“ mu pravi. To so besede mile, ki boječo, plašno dušo oserčijo, pokrepčajo. Ravno te besede je djral veliki angelj Gabriel Mariji, da jo je potolažil, ko se je prestrašila, kedar se je njej prikazal in jej ozna-

nil, da bo mati Ona, ki je Gospodu devišтво obljubila. „Ne boj se, Marija!“ je tudi takrat rekel angelj. Beseda, ki je prestrašeno nedolžnost Marijno potolažila, je umirila tudi boječo ponižnost Jožefovo.

Po nauku sv. Janeza Krizostoma so pa skrivnosti polne besede, s katerimi je angelj sv. Jožefa potolažil in oserčil. „Jožef, sin Davidov, ne boj se!“ je rekel. Po imenu ga je poklical, da mu je serčnost dal. Tako ga je opomnil njegovega rodu, opomnil ga je obljube, katero je Gospod dal Davidu, da bo iz njegovega rodu rojen Mesija. To je skrivnost Božjega usmiljenja, ktera se je spolnila v Mariji, ki je ravno tako kraljevega Davidovega rodu.

Sv. Fulgenci takole opiše besede angeljeve: „Jožef! Marija je tvoja, po postavi ti dana žena; sveti Duh ti jo je dal; in on je doprinesel v njej veliko skrivnost, ktera je s

sveto grozo napolnila tvojo dušo. Ta Duh ljubezni pa noče, da bi se razderla zaveza zakona, katero je on zavezal. Akoravno je njemu izročeni zaklad zdaj nezmerno drajši postal, vendar naj le še to veliko srečo vživa, da ta zaklad ima. Ko si je Sin Božji Marijo za mater zvolil, pa ni hotel, da bi jenjala tvoja žena biti; on jo ravno s tem tvoji bogoljubnosti izroči, da njeno čast varuješ in njenega Božjega Sina z vsem oskerbuješ.“

Te besede angeljeve so napolnile serce sv. Jožefa z neizrečenim veseljem. Ko je zdaj neskončne veljave in nezmerne časti svoje presvete neveste zagotovljen in prepričan, je bilo njegovo veselje tako popolnoma, da je s kraljevim prerokom, s svojim prededom, lahko k Bogu zdihnil: Po obilnosti bolečin v mojem sercu so tolažbe tvoje razveseljevale mojo dušo.“ (B. 93, 19.)

V trenutku je tako Gospod Bog potolažil nevihto v duši tega pravičnega moža, ter ga je napolnil s presladkim mirom

In tako stori Gospod vselej, ako se le duša njegovi volji popolnoma podverže. V svoji dobroti pošlje po nevihti ljubi mir in po britkostih in solzah vlije veselje v naše sercé. In to je mogočen nagib, da smo poterpežljivi in se v vsem popolnoma podveržemo sveti volji Božji.

Zgled.

Dva meniha, frančiškana, sta bila na barki, ki je veslala memo flanderskega brega. Na enkrat nastane huda nevihta, ki treši barko na skalovje, da se razbije in potopi. Tri sto oseb, ki so na nesrečni barki bili, je potonilo v valovih razburjenega morja. Po prečudni previdnosti Božji sta se meniha oklenila

bruna razdjane barke. Tri dni in tri noči sta se deržala tega bruna v pregrozni nevarnosti na morskih valovih. Oba sta bila zvesta častivca sv. Jožefa. Z velikim zaupanjem sta zdihovala v njegovo pomoč, da bi ju rešil te smertne nevarnosti. In njuna molitev ni bila zastonj.

Nevihta je pojenjala; nebo se je zjasnilo; morje se je vmirilo. Oživelo je tudi upanje v njenem srcu. Z veselim začudenjem pa sta zapazila zraven sebe čverstega moža, ki je prečudno ljubeznjiv, pa veličasten. Ta mož ju je pozdravil, ter se jima vodnika ponudil. Morje in vetrovi so bili pokorni njemu, kteremu je bil nekđaj pokoren Gospod morja in vetrov.

Prišli so na suho. Meniha padeta na svoje kolena pred rešitelja, kterega nista poznala, ter sta ga kot poslanca Božjega častila. Ko ga preserčno zahvalita, ga lepo prosita, naj

bi jima povedal, kdo da je. „Jožef sem,“ pravi prikazen; „ako mi hočeta kaj prijetnega storiti, molita vsaki dan sedemkrat Oče naš . . . in Češena si Marija . . . v spomin sedmere žalosti, katero je moja duša občutila, in v spomin sedmeregga veselja, s katerim je bilo moje serce prenapolnjeno v dnevih, ktere sem na zemlji preživel v družbi Jezusa in Marije.“ — Pri teh besedah zgine in meniha ga ne vidita več. Vsa vesela in srečna sta za terdno sklenila, da hočeta svetega Jožefa še priserčnejši častiti in mu vse svoje žive dni služiti.

V tej kratki prigodbi moramo občudovati zvestobo sv. Jožefa, ki je urno in vselej pripravljen, da pomaga njemu, ki ga na pomoč kliče. Spoznati moramo pa tudi njegovo neskončno veliko dobroto, ki tako malo zahteva za toliko milosti, ki tako malo tirja za tako dragi

zaklad, za ohranjenje življenja. In ker je sv. Jožef v tej prigodbi sam razodel, kaj mu je naj ljubši, mar se ne bomo radi spominjali sedmerih britkost in sedmeregga veselja njegovega, ako smo res zvesti častivci njegovi?

Mislimo si, da smo tudi mi tisti srečni menihi, ktere je sveti Jožef iz morskih valov potegnil in gotove smerti rešil. Mislimo si, da tudi nam on sam govori: Jaz sem Jožef, na kterega zaupajte. Gospod Bog mi je dal moč in tudi voljo, da vam pomagam v vsih vaših britkostih in težavah. Jezus Kristus, moj rejenček, in Marija, njegova deviška Mati, mi ne odrečeta nič, kar bom za vas prosil. Imejte v časti spomin moje žalosti in mojega veselja, in gotovo bote skusili moje varstvo in mojo pomoč v vseh nevihtah tega sveta, kjer vas neprenehoma napadajo skušnjave in razne britkosti in težave.

Vsak pravi častivec sv. Jožefa naj bo zagotovljen, da si bo varstvo tega velicega svetnika naj poprej in naj ložej naklonil, ako bo večkrat se spominjal njegovih žalost in njegovega veselja, ter bo v ta namen večkrat opravil molitve, ki so za to pobožnost od svete cerkve poterjene in od rimskih papežev z odpustki obdarjene. Sveti občutki, ki bodo pri premišljevanju teh lepih skrivnost naše serce napolnovali, bodo gotovo znamenje prave ljubezni, s katero tega velicega svetega očaka ljubimo; in ta naša ljubezen ga bo gotovo nagnila, da nas bo varoval v življenju, zlasti pa še našo smertno uro.

Duhovna vaja. Danes daruj sveto Obhajilo v zahvalo za vse, kar je sveti Jožef Jezusu in Mariji tukaj na zemlji podelil. Daruj danes zadobljene odpustke tistim dušam v vicah, ktere so v svojem življenju posebno ljubile in častile svetega Jožefa.

Opravi še molitve v čast sedmeremu veselju in sedmeri žalosti svetega Jožefa.

Jezus, Marija, Jožef.

Ta teden posnemaj svetega Jožefa in bodi tiho. Opusti vse nepotrebno govorjenje; varuj se zlasti vsega obrekovanja in opravljanja. Daruj mu vsaki dan sedem majhnih darov. Na priliko: Vstani zjutraj saj nekatere trenutke poprej; bodi bolj zbran pri jutranji molitvi; pritergaj si kaj malega pri jedi ali pijači; zmoli kaki Oče naš... več; zatajuj se v kaki če tudi čisto majhni nasprotnosti; bodi bolj zbran in sam za se. To bo lep duhoven šopek sedmerih ljubih evetlic, kterega daruj svojemu patronu in varhu. Njegovo očetovsko oko bo gotovo ljubeznjivo se oziralo na taki dar resnične ljubezni, ter te bo blagosloвило in varovalo, in ti bo sprosilo tistih milosti, ktere naj bolj potrebuješ.

II. Nedelja,

v čast žalosti in veselja, kterega je imel sv. Jožef pri rojstvu Božjega Deteta v Betlehenskem hlevu.

Čas je dotekel, da bi prečista Devica porodila svetu obljubljenega, tako težko pričakovanega Mesija. Jožef je bil z Marijo v Betlehemu. Povelje rimskega cesarja ga je napolilo v mesto njegovega prededa, kralja Davida. Tu se je moral popisati dati s svojo zaročeno nevesto Marijo, ki je bila izvoljena Mati Sinu Božjega, Odrešenika vesoljnega sveta. Zastonj iše po vsem Betlehemu prenočiša svoji nebeški nevesti; povsodi ga odpravijo. Ne v očitnih prenočiših, ne pri njegovih znancih ni prostora za nju. Zdaj se je spolnila beseda evangeljska: „Sin Božji je v svojo lastnino prišel, in njegovi ga niso sprejeli.“ *Jan. 1, 11.* Prisiljen je bil Jožef, da je prenočil

s svojo preblaženo nevesto zunaj mesta v zapuščenem hlevu, v skalnati doplini. In tukaj, na tem samotnem, revnem kraju je hotel biti rojen Sin Najvišega, Sin vsegamogočnega Stvarnika nebes in zemlje; tukaj se je hotel prikazati zagrešenemu človeškemu rodu.

Kakšno žalost je občutilo serce sv. Jožefa, ko je videl, kako se je ponižati hotel Sin Božji pri prihodu na ta svet, in mu on boljšega prostora preskerbeti ni mogel! Tu je ležalo Dete nebeško na revni trohljivi slamci; lahne plenice so ga pokrivala in pač komaj kaj ga branile pred ponočnem hladom zimskega časa. Ko je Zveličar sveta v zimskem mrazu in v toliki revšini pervikrat, kakor vsako človeško dete, se zajokal, o kako je bilo dobro serce njegovega rednika presunjeno in užaljeno! Gotovo je preserčne solze točil, ko je zagledal perve

solze, ktere je včlovečeni Bog za naše grehe jokal.

Na svojih kolenih je molil to Dete in ga je spoznal svojega Boga. Akoravno je videl v njem le slabost in uboštvo, ga je vendar spoznal in častil stvarnika nebes in zemlje, Zveličarja in Odrešenika celega sveta. In njemu je daroval svoje serce, vse svoje moči, celo svoje življenje. Hvalil in zahvalil ga je, da je njega zvolil, da po očetovsko skerbi zanj.

Da je bilo veselje njegovo še večje, mu poda Marija na naročje to nebeško Dete, ktero je Bog njegovi skerbi izročil. Jožef je kleče prejel Dete iz rok njegove deviške Matere, ga položi z vso častjo in z gorečo ljubeznijo na svoje serce, ga poljubi in nebeškemu Očetu daruje v dar sprave za grehe celega sveta, ter toči solze presvetega veselja, in ga položi nazaj na naročje njegovi presveti Materi; saj Marijno

naročje je bilo edini altar, čist in svet zadosti, da je prejel ta nebeški dar.

O kako srečen je bil zdaj ponižni sin Davidov pri vsi svoji pozemeljski revšini! Pozabil je trud in britkost, težavo in skerb poprejšnjega večera, ko je slišal vbrano nebeško petje, s katerim so angelji Božji oznanovali rojstvo Tistega, ktereга je svojega rejenca imenovati smel! Če tudi reven in ubog, je bil zdaj bogatejši, kakor naj premožnejši njegovih sprednikov; saj je imel naj drajši zaklad celih nebes. Pred tem veličastnem zakladom je zginila vsa slava njegovega imenitnega, kraljevega rodu. Ktereга je kraljevi prerok David v duhu gledal in svojega Gospoda in Boga pozdravljal, tega Emanuela je Jožef z lastnimi očmi gledal in na svoje v ljubezni vse goreče serce pritisnil. On bo živel zdaj v družbi

Njega, kterega so njegovi očetje in prededje s tolikim hrepenenjem pričakovali. Vsako drugo veličastvo se zgubi pri tem veličastvu; vsako drugo veselje zgine pri tem veselju.

Po nerazumljivi previdnosti Božji je bilo v čistem sercu sv. Jožefa združeno veselje in žalost v toliki meri, da tega nikakor dopovedati ne moremo. Žalost mu ni kalila svetega veselja; pa tudi veselje ni hladilo njegove britke žalosti. Žalost in veselje je imelo en izvirek, in ta je bila ljubezen do Boga, ljubezen do Jezusa in Marije. Ta ljubezen mu je napravila neskončno veselje; pa ravno ta ljubezen mu je delala britko žalost.

O duša moja! pomisli, kaj pa je vzrok tvojega terpljenja, kje izvirek tvojega veselja? Je li tudi prava in resnična ljubezen do Boga? Ali morebiti pa je le tvoja lastna ljubezen ali ljubezen do sveta in

tvoja strast uzrok in namen tvojega terpljenja, tvojega žalovanja; pa tudi tvojega veselja?

Ni pa pravo veselje, ako nima v Bogu svojega začetka; pa tudi terpljenje ni zveličansko, ako ni v ljubezni do Boga. Ljubezen do Boga nas mora v vsem voditi.

Zgled.

V Lijonski bolnišnici na Francoskem je bil star vojak, ki je živel tje v en dan. Ta mož ni imel nič vere. V svoji mladosti že je bil slabo zrejen. Rojen je bil o času francoske prekucije, ko je bila sveta vera gerdo zaničevana, ko so mašnike preganjali in neusmiljeno morili, in so cerkve oskrunjevali in poderali. In tako je rasteel brez vse verske vednosti. Postal je vojak in v vojski s Španjoli je z družimi pajdaši vred marsikaj hudega storil,

cerkve in samostane ropal in skrunil. Tudi še zdaj, v svoji sivi starosti, se ni zmenil za svojo dušo, in hudo ga je zdražil, kdor mu je keršanskih dolžnosti kaj omenil.

Temu nesrečnemu starčeku je pa mili Bog dal hčer, ki je prav pobožna bila. Ta dobra hči je veliko zdihovala in molila za svojega očeta, da bi se ga Bog usmilil in njegovo dušo rešil. V svoji ponižnosti pa je deklica mislila, da njena molitev je preslaba, da ne zasluži uslišana biti; zato je vse pobožne znance prosila, naj z njo molijo in Boga prosijo za njenega očeta. Pobožna prijateljica njena je bila posebna častivka svetega Jožefa. Neki dan dobi ta prijateljica več malih bukvic, v kterih je bilo popisano, kako pobožni kristjani sedem nedelj zaporedoma častijo svetega Jožefa. In te bukvice nese pobožna častivka svetega Jožefa v bolnišnico, kjer je oni stari

vojak bil, pa jih razdeli usmiljenim sestram, ktere so bolnikom stregle, ter jih milo prosi, naj združene opravijo to pobožnost in s tem prosijo za spreobernenje onega nesrečnega moža. Med tem je njegova pobožna hči še bolj priserčno prosila za svojega očeta. In ta stano- vitna in zaupljiva molitev je pre- derla oblake in prišla pred sedež Božji. Star bolnik se je omečil; v njegovi duši je postalo svetlo. Pet in štirideset let ni sprejel nobenega zakramenta. Zdaj se spove čisto in skesano, in njegova dobra hči je bila tako srečna, da ga je v praz- nik žalostne Matere Božje leta 1862 peljala k sv. Obhajilu. Zdaj je bil mož ves drugačen, in njegova hči ne more prehvaliti moči in dobrote svetega Jožefa. —

Kdorkoli za spreobernenje gre- šnikov moli, kaže resnično pobožnost in pravo vnemo za zveličanje ne-

umerjočih duš. Prosi tudi ti, keršanska duša! svetega Jožefa za to milost; poprosi še druge pobožne duše, uaj s teboj prosijo svetega Jožefa, zlasti še, ako gre za spreobernenje nevarno bolnega in za spreobernenje kterega tvojih znancev ali prijatlov.

Duhovna vaja. Danes daruj sv. Obhajilo v zahvalo in v čast svetemu Jožefu za vse velike milosti, ktere je on tebi in vsim ljudem že sprosil in jih bo še sprosil. — Daruj popolni odpustek danes tistim ubogim dušam v vicah, ki so v svojem življenji sveto družino posebno častili. — Opravi še molitve v čast sedmeremu veselju in sedmeri žalosti sv. Jožefa.

Jezus, Marija, Jožef.

Posnemaj ta teden sv. Jožefa v vnemi pobožne molitve. Prosi ga, naj te uči prav moliti, naj te vadi posebno notranje molitve in premišljevanja. Prizadevaj si, da bo tudi tvoje delo in opravilo resnična molitev po dobrem

namenu, ktereга stori precej v začetku svojega dela, in da se v pričujočnost Božjo postaviš. Vsak dan naberi sedem malih darov in zvečer prosi sv. Jožefa, da te darove svojemu Božjemu rejencu v tvojem imenu ponudi in daruje.

III. Nedelja,

na čast žalosti in veselja, ktero je imel sv. Jožef pri obrezovanju Gospodovem.

Ker je hotel Jezus, kot obljubljeni Mesija, vso postavo dopolniti, se je v svoji ponižnosti podvergel tudi bolečemu obrezovanju, s katerim so bili judovski fantiči osmi dan po svojem rojstvu izvoljenemu ljudstvu prišteti. Sveti Jožef je bil tudi zraven, ko je bilo nebeško Dete, osem dni staro, obrezano. Kako hudo je bilo njegovemu občutljivemu sercu, ko je bil priča, kako se je Božje Dete temu postavnemu obredu pod-

verglo. Res je, vsi Izraelski otroci so se morali tej postavi vdati; ali, če so tudi drugi starši svoje otroke ljubili, vendar se njihova ljubezen ne more primerjati ljubezni, s katero je Jožef ljubil svojega nebeškega rejenčka; ker ljubil ga je ne le kot svojega sina, ampak ljubil je v njem svojega Boga. Vedel pa je tudi sveti oče, da se nebeško Dete pri vsi svoji otroški slabosti popolnoma zavé svoje pameti; vedel je, da se rado- voljno podverže vsemu, kar se od njega tirja; vedel je, da Gospod hrepeni po terpljenju in da občuti vse bolečine; pa da to prvo ker- vavenje, kateremu se je Božje Dete podverglo, je le pomen, je prva poskušnja vsega tistega prestrašne- ga terpljenja, katero ga čaka konec njegovega življenja na Kalvarski gori. Jok teh prvih bolečin Jezu- sovih in serčna britkost uboge Ma- tere sta tergala serce sv. Jožefu.

Pa s sveto serčnostjo napolnjen in vterjen v veri, ki je bila močnejši, kot Abrahamova, se je preblagi ženin Matere Božje vdal naredbam Božjega Sina. On daruje nebeškemu Očetu predrago kri, ki je tekla v naše odrešenje, ktere ena kaplja bi zadostila, rešiti vesoljni svet.

Pri tem skrivnostnem obredu je bilo Sinu Božjemu dano presveto ime Jezus po Božjem povelju.

Kdo bo dopovedal, s koliko častjo, s kolikim zaupanjem in s koliko ljubeznijo je sveti Jožef izgovarjal to presveto Ime! Saj je to presveto ime „Jezus“ nam vsim tolažilo na popotovanju tega življenja in naše upanje v smertni uri.

To prečešeno Ime, ktero je sveti Jožef gotovo velikrat izgovarjal, je bilo njegovim ustom slajši, kot najčistejši med, in njegovim ušesom ljubeznjivši, kot nadzemeljsko petje.

To presveto ime Jezus naj bo začetek in konec tudi vsemu našemu djanju in nehanju. Začetek naj bo, da ga večkrat pobožno zakličemo; konec pa, da vse v Njegovem imenu, vse Njemu v čast storimo.

Kot zvesti učenci najboljšega učenika kličimo po zgledu svetega Jožefa večkrat to sveto Ime, ki je nad vse druge imena, in potolaženi bomo v vsih britkosti.

Kličimo, kakor sveti Jožef, presveto ime Jezus z živo vero na njegovo moč, s terdnim zaupanjem na njegovo pomoč. Saj je Božji Zveličar sam rekel: „Kar koli bote Očeta v mojem Imenu prosili, to bom storil“ (*Jan. 14, 13.*) Kličimo zaupljivo, kakor je klical slepec poleg pota: „Jezus, sin Davidov, usmili se me!“ ali kakor gobovi: „Jezus, učenik, usmili se nas!“ In njegova pomoč ne bo izostala.

Saj vemo, da so aposteljni v Jezusovem imenu čudeže delali. „V imenu Jezusovem vstani in hodi!“ je rekel Peter hromovemu.

Zlasti v vsih skušnjavah, ki nas napadajo, kličimo ime Jezusovo; ker to presveto Ime je zadosti mogočno, da se pekel strese pred njim, in da hudobni duhovi bežijo. Trepetajo, ko slišijo to Ime, ki jih opomni Njega, ki je premagal kraljestvo hudičevo, ki je razdjal kraljestvo poglavarja tega sveta.

O presveto, o presladko ime Jezus! ti si pač res izlito olje, ki naše rane celi, naše duše zdravi. Kdor to nebeško Ime zgovori, kdor nanj le misli, se spominja naj popolniši podobe, se spominja vseh čednosti, ki so v naj viši stopnji združene v tem Božjem Imenu.

Položi toraj, o Gospod Jezus! svoje presveto Ime na naš jezik, v naše serce, v našo dušo, in v tem

Imenu nam dodeli milost in moč, da te posnemamo, da se od tebe učimo, ne novih svetov stvariti, ampak pokorni, poterpežljivi in ponižni biti.

Zgled.

V mestu Chartres na Francoškem izhajajo listi z imenom: „Glasovi naše ljube Gospe.“ Leta 1861 mesca sušca je v teh listih tale prigodba zapisana: Mladeneč, ki je v šolo hodil, je prosil Boga za posebno milost, ktera mu je bila za njegovo dalno šolanje silno potrebna. Revež pa ni bil uslišan. Dobil je v roke bukvice, v katerih so bile molitve v čast sedmeri žalosti in sedmeremu veselju svetega Jožefa. Sklenil je, te molitve celi mesec opravljati, da bi tega velicega svetnika priprošnika na svojo stran pridobil, da bi mu sveti Jožef

to potrebno milost Božjo sprosil. Preteklo je celi mesec; mladeneč je zvesto molil; ali vse je bilo pri starem. „Le še bom molil,“ pravi pobožni mladeneč. Ali že več mesecev je tako preteklo, in sveti Jožef se ni dal omečiti; le še ni bil rešen zadreg, ktere so mladence opoverale. Pa tudi mladeneč ni odjenjal; še je prosil. Tako stanoviten je bil, kakor da bi mislil, kdo se bo poprej vdal. Zraven je klical še Marijo na pomoč, naj ona njegovo ponižno, pa silno prošnjo svojemu čistemu ženinu še posebno priporoča. In zares! na enkrat so zginile vse težave, in so minule vse zadrege, temni oblaki so se razdelili. In kakor so nekdanj prebivalci mesta Sihara rekli Samarjanki, ki je z Gospodom pri Jakobovem studencu govorila, tako je ta pobožni mladeneč svojim prijatom lahko rekel: „Zdaj verujem na moč mo-

litve k svetemu Jožefu, ne zato, ker ste mi vi pravili, ampak ker sem sam videl in skusil.

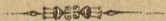
Duhovna vaja. Kedar obišeš Jezusa v naj svetejšem zakramentu altarja in pozdraviš preblaženo Devico, pozdravi še svetega Jožefa in prosi ga, naj te blagoslovi. Prizadevaj se, da si pri svetemu Obhajilu k sercu vzameš, kaj je občutil sveti Jožef, ko je pri obrezovanji videl teči kri Zveličarja našega. — Daruj popolnoma odpustek tistim dušam v vicah, ki so posebno častile malega Jezčka. — Opravi še molitve v čast sedmeremu veselju in sedmeri žalosti svetega Jožefa.

Jezus, Marija, Jožef.

Ta teden si posebno prizadevaj, da posnemaš svetega Jožefa v ponižnosti. Bodi moder, tih in samotnen. Ne govori z nikomur sam od sebe, najmanj še od svojih sprednosti. Bodi vesel, ako te kdo ponižuje; brez poniževanja ne boš po-

nižen; ponižnost pa ti ravna in gladi pot do milosti Božje. Kolikor bolj se boš ponižal, toliko več milosti Božjih boš prejel.

Ne pozabi, da vsaki dan nabereš sedem majhnih darov, ktere svetemu Jožefu v čast daruj.

IV. Nedelja,

na čast žalosti in veselja, ktero je imel sveti Jožef, kedar je z Marijo malega Jezčka v tempeljnu daroval.

Ko je Oče nebeški svojemu edinorojenemu Sinu svetega očaka Jožefa za svojega namestnika zvolil, mu je tudi dal dar ljubezni do tega svojega edinorojenega Sinu, nad katerem vse svoje dopadajenje ima. Jožef je ljubil Jezusa z očetovsko ljubeznijo; zato so ga neizrečeno zbolele besede, ktere je govoril sveti starček Simeon v tempeljnu pre-

blaženi Devici, ko je svojega nebeškega Sina Bogu darovala, da bo namreč to Dete, sad njenega telesa, mnogim v spodtikljej, znamnje jeze, sovraštva in serda. Kakor je ta razsvetljeni prerok prerokoval, je sveti Jožef videl v duhu terpljenje Mesijevo z vsemi žalostnimi in prestrašnimi okolišinami; in te misli so napolnile njegovo serce z neizmerno britkostjo.

Žalostni glasovi vseh Izraelovih prerokov, ki so eden za drugim opisovali terpljenje Sinu človekovega, so odmevali v sercu svetega Jožefa in njegova očetovska ljubezen je živo premišljevala bolečine in vse zaničevanje, ki je bilo odmenjeno maziljencu Gospodovemu. Jezus je od zdaj svojemu redniku le spominj britke žalosti; saj vse veselje, ktero bo Jožef ž njim imel, bo z britkostjo ogrenjeno. Vsak mili pogled, s katerim ga bo Zve-

ličar pogledal, ga bo s britkostjo napolnil.

Ko je Abraham v sveti pokoršini do Boga svojega sina, ki je bil sin imenitnih obljub, darovati hotel, je to Božje povelje skerbno prikrival svoji ljubljeni ženi Sari. Preserčni zdihljeji Izakove matere, njena obupljiva britkost, ako bi bila vidila svoje preljubeznjivo dete zaklano, to bi bilo neskončno pomnožilo žalost svetemu očaku; in morebiti bi bilo to celo zadržalo njegovo roko, da bi ukazane daritve ne bil spolniti hotel. — Svetemu Jožefu pa Gospod ni toliko prizanesel, ker poznal je njegovo serčnost. Kdo bo dopovedal, kaj je občutilo serce tega svetega moža, ko je slišal, da je Simeon njegovi deviški nevesti naznanil, da bo njeno materno serce meč bolečin prebodil. Ker je Jožef stareji bil, kakor njegova preblážena nevesta, je človeško sodil,

da bo pred njo umerl; on si je mislil: Marija bo še svojega nebeskega Sina preživela ter bo sama nosila in občutila težo prestrašnih bolečin, ki bodo kakor morje velike, brez konca in kraja. Sveta cerkev v svojih presunljivo žalostnih pesmih veliki teden poje: Kdo bi ne točil solza pri pogledu uboge, s tolikim terpljenjem obsute Matere? Kdor more, naj občuti britkost svetega Jožefa pri misli, kakšne prestrašne poskušnje bo terpela Marija, ki je z njim s tako tesno, s tako čisto in sveto vezjo sklenjena! Njegovim očem je bila odkrita vsa prihodnost, ki je pokrivala vse skrivnosti prestrašne hudobije, ktera bo razlita nad Jezusom in nad njegovo preblazeno Materjo. Jožef je videl grešnike in hudobne, ki so postali zapriseženi sovražniki Jezusu in njegovi neomadežani Materi; videl je v duhu, kako se brez nehanja

pehajo, da bi zaderžali odrešenje človeškega rodú, kako tajijo poslanstvo Jezusa Kristusa in njegovo Božjo natoro, kako podirajo in spodkopujejo čast Matere Božje. Tako je vidil žalostno podobo „padca mnogih“ ktereга je stari Simeon prerokoval. Ta prihodnost, polna hudobije in černe nehvaležnosti, je prestrašno tergala očetovsko serce svetemu Jožefu.

Te bolečine bi Jožef skoraj prenesti ne bil mogel, ako bi mu je ne bil Bog polajšal s tem, da mu je v duhu pokazal tudi neštete množice tistih, ki bodo vse prihodnje čase Jezusu in Mariji služili, ki bodo v ravno tej službi svete ljubezni že tukaj srečno živeli in potem srečno vstajenje v večno življenje imeli; kakor je tudi stari Simeon prerokoval: „Ta je postavljen v vstajenje mnogim v Izraelu.“

Kakor sveti Jožef, moral bi Jezusa ljubiti vsak, kdor bi hotel spoznati, koliko ceno imajo z Zveličarjevo smertjo odkupljene duše, in kdor bi občutili hotel, kako je to upanje osladilo njegov dar in s tolažbo napolnilo njegovo serce. Vidil je v duhu: Jezusa, njegovega Božjega rejenčka, bodo ljudstva in narodi spoznali, ga častili in ljubili; Marijo, njegovo presveto Mater bodo čiste, svete duše blagrovale, jo posnemale in častile; povsodi bodo Jezusu in Mariji na čast altarje stavili; do konca sveta bo vsega-mogočni Bog serčne in močnodušne kristjane obudoval, ki bodo z vso zvestobo Jezusu in Mariji služili in z vso vnemo se prizadevali, da bi vsi ljudje spoznali pravega Boga in Jezusa Kristusa, in spodobno častili Mater njegovo, preblazeno Devico Marijo. Vidil je v duhu, kako bodo vse čase učenci Gospo-

dovi pripravljani, tudi sto in stokrat raji se znebiti vsega druzega, raji zgubiti življenje, kakor da bi se odpovedali službi Gospodovi. V obilnosti svoje ljubezni, si lahko mislimo, je sveti Jožef zaklical: O ve ljube duše, ki ste z drago kervjo Kristusovo odrešene, napolnite preserčne želje moje duše! Pridite in oklenite se tega darovanega Boga, kterega jaz ljubim in molim. Pridite in vverstite se pod njegovo bandero! Da bi vam to milost Božjo zagotovil, sem z Marijo, svojo neomadežano nevesto, Gospodu daroval ravno tega svojega preljubljenega rejenčka Jezusa Kristusa. O da bi s tem darom pridobil vse vaše duše in jih pripeljal v nebeško kraljestvo! Potem bo moje terpljenje, potem bo ta moj dar studenec veselja, studenec moje sreče!

Si li, o duša moja! tudi ti v versti tistih, ki resnično ljubijo Je-

zusa in Marijo, in katerih se sveti Jožef tako lepo veseli! Ali si pa med onimi, ki serce svetega Jožefa z britkostjo in žalostjo napolnjujejo? Pomisli in resnobno prevdari, kaj imaš na sebi, kar bi svetega Jožefa naj bolj žalilo? Pa še pomisli, kaj hočeš storiti, da svetega Jožefa razveseliš?

Zgled.

Na Francoskem imajo poseben časopis, „Poslanec svetega Jožefa“ mu pravijo, ki se z vso vnemo poganja za razširjanje češenja svetega Jožefa. V ta časopis piše g. abè Guj, ki je v veliki bolnišnici dušni pastir, to le prigodbo: Pred tremi tedni pripeljejo v našo bolnišnico mladega človeka, ki je pri železnici delal. Huda vročinska bolezen ga je popolnoma poterla. Čas je bil, da ga opomnimo, naj svojo vest

vredi, naj se z Bogom spravi. Mašnik pride s tem namenom k njegovi postelji. Ali, kmalo je vidil, da bolnik nima nobene vere, da se noče z Bogom spraviti. Nesrečni človek se še prekrižati ni hotel. Mašnik žalosten odide in misli pozneje verniti se nazaj. Ko zvečer zopet pride, je bila nevarnost še večja, ker vročina ga je hudo kuhala. Vendar bolnik noče od prejeme svetih zakramentov nič slišati. Sam Bog zamore tukaj pomagati. Usmiljene sestre, ki so bolnikom stregle, so molile in prosile Boga za spreobernenje te terdovratne duše; še drugim so ga priporočevale; ali vse je bilo zastonj. Pozno zvečer, ko je strežnica še enkrat obiskala tega bolnika, jej pride na misel: Danes je sreda, svetemu Jožefu posvečen dan, in jaz imam blagoslovljen pas svetega Jožefa. Pobožna devica, ki bi bila neizrečeno

rada to ubogo dušo rešila, obljubi svetemu Jožefu v čast opravljati sedem nedelj; in vzame blagoslovljeni pas ter ga ponudi bolniku. Iz ljubavi do svoje skerbne strežnice ga vzame, akoravno je vedil, da gre za nekaj pobožnega. Posmehljivo pa pravi: Bolje bi pač bilo, ako bi na tej vervici visela mala urica. Pobožna strežnica mu dene pas okoli vrata, in on se ne brani. Bila je stem zadovoljna in bolj terdno je upala, da sveti Jožef jo bo uslišal in temu zapuščenemu človeku spreobernenje sprosil. Ni bilo dolgo in bolnik je bil spreobernjen. „Moj Bog, usmili se me!“ je zdihnil. To je bila njegova prva molitev. Z veseljem je sprejel spovednika; skesano se je spovedal in s živo vero in z veliko pobožnostjo je prejel svete zakramente v spodbudo vsim pričujočim. Tej milosti, da je bila ozdravljena in z Bogom

spravljena njegova duša, je sveti Jožef pridjal še drugo milost, za katero ga še prosili niso. — Bolnik je tudi telesno zdravje zadobil.

Duhovna vaja. Daruj danes sveto Obhajilo v ta namen, da ti sprosi sveti Jožef milost, da ga v njegovih čednostih posnemaš. Bodi prav pobožno pri sveti maši in daruj Jezusa nebeškemu Očetu, kakor ga je sveti Jožef v temeljnu daroval. Daruj danes popolnoma odpustek ubogim dušam v vicah tistih mašnikov, ki so si posebno prizadevali za večji češenje svetega Jožefa. — Opravi še molitve v čast sedmeremu veselju in sedmeri žalosti svetega Jožefa.

Jezus, Marija, Jožef!

Ta teden si prizadevaj posebno, da posnemaš svetega Jožefa v njegovi pokoršini. Zatajaj svojo lastno voljo, ubogaj in stori natanjko vse, kar ti tvoji spredniki zapovejo. Ponovi sklep, da hočeš celo svoje življenje sve-

temu Jožefu služiti. Daruj mu vsako leto celi mesec sušec; časti ga vsako sredo, še posebno prvo sredo v mesecu. Širi in priporočuj njegovo češenje, njegov pas in stori, kar premoreš, da ga tudi drugi častijo.

Ne pozabi, da mu sleherni dan pokloniš šopek sedmerih, če tudi še tako majhnih darov!

V. Nedelja,

na čast žalosti in veselja, ktero je imel svetí Jožef na begu v Egipt.

Prerokovanje starega Simeona se je le prekmalo spolnovati začelo. Nektere dni pozneje, ko sta Marija in Jožef nebeško Dete v tempeljnu pred Gospoda postavila, je prinesel angelj Gospodov Jožefu silno povelje, naj urno beži v Egipt, da odtegne Božje Dete preganjanju grozovitega Heroda. Bil je naj bolj priličen čas za popotovanje.

Pot v Egipt je bila dolga, neznana, samotna in polna nevarnosti. Ubožtvo pobožnega tesarja in silna nevarnost je opoverala, da še naj potrebnjših reči ni mogel za dolgo popotovanje preskerbeti. Marija, preblažena Devica, je bila še šipka, mlada; nebeško Dete še le nekatere tedne staro.

Le Bogu je znano, kaj so te presvete duše na dolgem in nevarnem popotovanju prestale. Zakaj pač nam ni dano, odkriti molčanje svetega pisma, da bi zvedeli, koliko in kakovo pomanjkanje je terpela sveta družina na tej nevarni poti, in kaj še vse v ptuji, neverski deželi? Morebiti je bil mali Jezček v pustem Egiptu večkrat lačen, in je svetega Jožefa kruha prosil, pa mu skerbni rednik ni imel kaj dati, kakor le britke solze?

Po dolgem in silno težavnem popotovanji, (kakor neko pobožno

izročilo pripoveduje) so čez dva mesca prišli ti imenitni popotniki v deželo svojega pregnanstva. Kakšna britkost je tlačila svetega Jožefa serce, ki je vse gorelo v ljubezni do Jezusa, ker je prebival med nevernim ljudstvom, katero je od nekdanj strastno sovražilo Izraelce in katero je revnim stvarjem skazovalo češenje, kakoršno se le Bogu samemu spodobi. Kako hudo mu je bilo tudi zato, ker ni gledalo obličja obljubljenega Mesija njegovo ljudstvo, katero je toliko let zdihovalo in hrepenelo po njem; ker Izrael ni imel med seboj Sinu Davidovega, čigar prededji so to izvoljeno ljudstvo toliko časa vladali.

Gospod pa je svojemu zvestemu hlapcu tudi pri tej žalosti dodelil veliko tolažila in veselja. Pripoveduje se: Ko je Dete Jezus v Egipt prišlo, so hudobni duhovi, ki so veliko stoletij v tej deželi v

svojih malikih bili češeni in moljeni, občutili pričujočnost Njega, ki je prišel, njihovo kraljestvo razdajat. Preplašeni pred Sinom prečiste Device so pobegnili; spoznali so ga Sinu Najvišega v moči, ktera je iz njega izšla. Goljufivo vedeževanje je vtihnilo, maliki so terdo molčali, nečimerne in gerde malikovavske podobe na zlatih altarjih so se rušile in so poterte po tempeljnih ležale, ter so tako skazovale pravemu Bogu češenje, ki se le Njemu spodobi, ktero se je pa do zdaj njim po krivici skazovalo.

Jožef je pa v Egiptu doživel še drugo veliko veselje. Slišal je včlovečeno Besedo, ki do zdaj ni še spregovorila, zgovoriti prvo besedo. Oj, kdo bo dopovedal, kaj se je godilo v duši svetega Jožefa, ko je slišal, da ga nebeško Dete imenuje „očeta,“ in ga tako klicaje z otroškim ljubkovanjem objema?

in ko je vedel, da to radovanje ni bilo le znamenje otroške ljubezni do svojega očeta, ampak je bilo tudi znamenje ljubezni Božje do najsvetejšega, najčistejšega vseh zemeljskih očetov.

Morebiti je bila ravno na to prvo besedo včlovečene Besede navezana tista posebna milost Božja, zavoljo ktere je bila pozneje egipčevska dežela vsa napolnjena s svetniki, ter je, vsa pusta, postala preimenitna šola svete čednosti, kamor je prišlo veliko izvoljenih duš, da so se vmaknile preganjanju silovitih trinogov in vbežale posvetni spričenosti.

O duša moja! ubogaj rada, urno in veselo, kakor sveti Jožef, in stori na tanjko vse, kar ti tvoji spredniki velijo, če je tudi včasih težavno in tvoji volji nasprotno. Podverzi se popolnoma vodstvu Božje previdnosti, kakor je storil vselej

sveti Jožef. Beži pred svetom, ljubi samoto, in Gospod bo tudi tvoji duši govoril. Preglej in sprašaj svojo vest; preiši vse kota svojega serca, ni li morebiti kje postavljen altar kakemu maliku, da pravi Bog v tvojemu sercu prebivati ne more. Ako najdeš ali le zapaziš kaj napačnega, poprosi svetega Jožefa, naj ti pomaga podreti malikovavski altar in potrebiti iz tvojega serca vse, kar bi Božjem očem ne dopadlo.

Zgled.

Pobožen ud družbe svetega Vincenca Pavlanskega pripoveduje to le prigodbo: Bilo je leta 1857, ko mi je bilo naročeno, da v imenu konference svetega Vincenca obišem neko ubogo družino v našem mestu. V tej družini sta bila oče, mati, in petero majhnih otrok. Oče je

ležal v bolnišnici; najmlajši sin Pavel je bil tudi bolan, in prav hudo je bil bolan. Bolezen ga je tako poterla, da so pričakovali gotove smerti. Bilo ga je sama kost in koža; prav žalosten, pretresljiv pogled! Ko zdravnik to revno vendar še živo rebrovje vidi, se ne more zderžati in reče ubogi materi: Vaše dete bo umerlo; čemu še zdravil, ker ni mogoče, da bi dete okrevalo?

Ali kar ljudje ne premorejo, premore pa Bog. Ko mati zve zdravnikovo misel, se zjoka. Na enkrat pa prešine njeno poterto dušo sladko upanje, ter jej da serčnost. Spomni se, da sem enemu njenih otrok, nekatere tedne poprej, dal male bukvice: „Pobožnost sedem nedelj v čast svetemu Jožefu.“ Te bukvice je mati že večkrat prebrala. Na misel jej pridejo zgledi, kateri so v teh bukvicah in kateri spričujejo

veliko moč varstva svetega Jožefa. Potolažena je v terdnem zaupanju na pomoč svetega Jožefa. Urno reče svojim otrokom: „Devetdnevnicu moramo opraviti v čast svetemu Jožefu, da bo sprosil zdravje našemu Pavličku.

Sveti Jožef ni dolgo odlašal; sprosil je, kar so ga s tako otroškim pa s tako terdnim zaupanjem prosili.

Konec devetdnevnicе zadobi mali bolnik zopet več moči; jed mu diši; vedno je bolje in v treh tednih je popolnoma zdrav. Še le pet let star, hodi v šolo in kaže zgodaj razviti razum.

Duhovna vaja. Daruj danes sv. Obhajilo, da bi na prošnjo svetega Jožefa se spreobernal terdovratni grešnik, ki se Božji milosti naj huje vstavlja. Popolnoma odpustek pa daruj tistim dušam vnetih misijonarjev, ki so češenje svetega Jožefa med neverniki širili. — Opravi še molitve v čast sedmereg-

mu veselju in sedmeri žalosti svetega Jožefa.

Jezus, Marija, Jožef.

Prizadevaj si, da ta teden posnemaš svetega Jožefa v uboštvu. Ako si premožen, skerbi, da svoje serce odtergaš pozemeljskemu premoženju; daj rad in kaj več ubogajme; bodi usmiljen in postrezi domačim revežem, zlasti še bolnim. Daj tudi en dar za zapušene otroke nesrečnih nevernikov. Si pa reven, prenašaj voljno in brez godernjanja britkosti in težave svoje revšine, in bodi vesel, da si podoben Jezusu, Mariji in Jožefu.

Ne pozabi sedmerih malih darov, ktere vsaki dan po rokah svetega Jožefa njegovemu Božjemu rejenčeku daruj. Lahko so ti darovi duhovne ali pa telesne zatajevanja.

VI. Nedelja,

na čast žalosti in veselja, ktero je imel sveti Jožef, kedar je iz Egipta nazaj prišel.

Pregnanstvo svete družine v Egiptu je po ustnem izročilu terpele več let. Na ptujem, revni in brez vse pomoči, med malikvavskim ljudstvom, ki nobene ljubezni do bližnega ni imelo, so Jezus, Marija in Jožef veliko pomanjkanja preterpeli. Vender se je sveti očak, ves vdan v voljo Božjo, tolažil s tem, da je vidil, kako je nebeško Dete rastlo in ljubeznjivo bilo Bogu in ljudem. Gospod pa, zvest svoji obljubi, je slednjič poslal svojega angelja, ki je svetemu Jožefu naznanil, da je Herodež umerl, in da naj se brez skerbi v Nazaret poverne. Jožef je bil tega sporočila neizrečeno vesel, ter je preserčno

hvalil Boga, da sme s svojo nebeško družino nazaj se verniti v svojo domovino, v deželo Božje obljube. Lahko je ponavljal besede svojega prededa kralja Davida in je z Marijo prepeval 113. psalm: „Aleluja! Ob izhodu Izraela iz Egipta, Jakobove hiše izmed ptujega ljudstva, je bila Judeja njega svetišče.“ Lahko je tudi ponavljal besede drugega psalma: „Kralji zemlje se vzdigujejo, in pervaki se zbirajo zoper Gospoda in zoper njegovega Maziljenca . . . On pa, ki v nebesih prebiva, se jim smeja, in Gospod jih zasmehuje.“

Koliko tolažilo pregnjanim, da se smejo verniti v svojo predrago domovino, da bodo spet videli kraje, ki so polni sladkih spominov, kjer so naj lepši leta svojega življenja preživeli! Vesel in srečen je bil Jožef, da bo spet videl deželo, čez katero je bilo zlitih toliko nebeških

milost, ktera je posvečena z rojstvom tako željno pričakovanega Zveličarja, in ktera bo posvečena z njegovo presveto kervijo, in v kateri bo doveršena skrivnost odrešenja vsega človeškega rodu. Kako je že hrepenil, da bi po tako dolgem bivanji med neverskim ljudstvom skoraj zopet stopil v tempelj pravega Boga v svetem mestu, da bi bil pri službi Božji, kakor je postava zahtevala in da bi tam Gospodu dolžno hvalo prepeval! Radostno je rekel z Davidom: „Veselimo se tega, kar mi pravijo: V Gospodovo hišo pojdemo.“ (Ps. 121, 1.)

Ali vendar tudi to veselje ni bilo popolnoma čisto; tudi to je bilo skaljeno. Jezus je bil še prešibek, premlad, da bi to dolgo in težavno pot peš prehoditi mogel; vendar je bil pa že toliko odrastel, da ga njegova ljuba Mati ni mogla nositi. Skoraj gotovo je toraj: kadar se

je mali Jezček vtrudil, ga je sveti Jožef en čas nesel, če tudi težko; ali ljubezen mu je to težo polajšala in posladila.

Druga in hujši skerb je zadela svetega Jožefa, ko je s svojo sveto družino priromal do Judeje. Ni si upal ostati na Judovskem; bal se je Arhelaja, judovskega kralja, ki je bil ravno tako grozovit in kervoželjen, kakor njegov oče Herod. Da bi Jezusa v novo nevarnost ne postavil, podal se je na Božje povelje na Galilejsko, in je prebival zopet v Nazaretu. Tukaj je natanjko spolnoval svojo nalogo, katero mu je Vsegamogočni odločil; bil je rednik, vodnik in varh Božjemu Zveličarju in njegovi preblaženi, deviški Materi.

Pobožne duše, ki imajo tanjko vest, se boje vsake nevarnosti, kjer bi Jezusa z grehom zgubile; zato bežijo pred nevarnostjo ter se skerbno

ogibljejo vsake grešne priložnosti. In Bog jih v tem varuje in poterjuje. Si li ti, duša moja! tudi tako previdna? Posnemaš li v tem svetega Jožefa?

Zgled.

Iz Kanade piše pobožna sestra reda presvetega Serca: Šestnajst let staro deklico je huda božjast večkrat napadala. Vse je reva poskušala, da bi se te velike nesreče rešila; ali bilo je zastonj. Oberne se zdaj k svetemu Jožefu, in njemu v čast opravlja pobožnost sedmerih nedelj. Poprosi pa tudi eno svojih pobožnih prijatic, da, ako bo uslišana, naj ona to očitno naznani in moč in dobroto svetega Jožefa povsodi razglasuje. In deklica je bila ozdravljena; božjast je ni več napadla. Zvesta svoji obljubi in polna preserčne hvalež-

nosti za to veliko milost, vabi vse ljudi, naj se z njo veselijo in vsim glasno kliče: „Pojdite k Jožefu; on ima ključ do zakladov Jezusa Kristusa!“

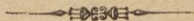
Duhovna vaja. Danes daruj sveto Obhajilo za grešnike, ki iz navade greše, da se na priprošnjo svetega Jožefa poboljšajo. Varuj se pa in skerbno pazi, da tudi tvojega serca kaka pregrešna navada ne omreži, in prosi svetega Jožefa, da ti v tem pomaga. Daruj svete odpustke po rokah svetega Jožefa tistim dušam, ki so neomadežano spočetje Device Marije posebno častile.

Jezus, Marija, Jožef!

Prizadevaj si, da ta teden posnemaš svetega Jožefa v preserčni in goreči ljubezni do Boga! Opravljaj vse svoje dela in svoje vsakdanje opravila iz same ljubezni do Boga. Navadi se, da se večkrat proti nebu ozreš, in da s kratkimi zdihljeji svoje serce v ljubezni do

Boga vnemaš. Ti zdihljeji naj bodo svete pšice, ktere pošiljaj presvetemu Jezusovemu Sercu, ki je edino vredno vse tvoje ljubezni. Daruj večkrat čez dan presveto kri Jezusovo v spreobertenje grešnikov in v odrešenje ubogih duš v vicah. —

Ne pozabi vsakdanjih sedmerih malih zatajevanj.

VII. Nedelja,

na čast žalosti in veselja, ktero je imel sveti Jožef, ko je Jezusa v tempeljnu zgubil in zopet našel.

Kdo bo nam dopovedal, kakšno bitko žalost je občutilo očetovsko serce svetega Jožefa, ko se je bil po končanem velikonočnem praznovanju v Jeruzalemskem tempeljnu vernil v Nazaret, pa dvanajstletnega Jezusa ni našel pri njegovi presveti

Materi, kakor je terdno mislil? Pa tudi drugi, domu vračujoči se romarji, in ne žlahta ne znanci nič ne vedo povedati od njegovega Božjega rejenčeka! Ju je mar Božje Dete zapustilo? V svoji veliki ponižnosti si je sveti očak mislil, da je on kriv te prevelike zgube, ter si je sam sebi hudo očital. Sveti Gregor pravi: „To je pobožnim, vestnim dušam lastno, da se krive mislijo, ko nič krive niso.“ — Velika žalost in neskončna britkost Marijna mu je njegovo skerb le še množila, in brez posebne pomoči Božje bi bil težko prenesel to hudo poskušnjo. Stotere misli, kaj se je zgodilo z Božjim Detetom, so nadlegovale njegovo dušo. Kje je? kam je zašel? kje bo prenočil? kdo mu bo dal hrane? v kateri, v kakšni nevarnosti je? Vse take britke skerbi so mu polnile njegovo glavo.

Oh, gotovo terpi; lačen je; nikakoršnega prenočiša nima; morebiti je šel v pušavo k svojemu napovedovavcu Janezu? Stari učenik Origen pravi v svojem razlaganju svetega evangelija o razodenji Gospodovem, da je sveti Jožef takrat več terpel, kakor vsi mučeniki. Ali občudovati moramo njegovo svetost, njegovo modrost, njegovo serčnost in njegovo popolnamost! Pri tej nam nerazumljivi dušni britkosti, pri toliki neznani žalosti sveti Jožef ni tožil, ni mermral. On ni zgubil dušnega miru; on ni pokazal nobene nepoterpežljivosti, in njegovega serca ni kalila nikakoršna nejevolja. Z Marijo, svojo preblazeno nevesto je dva dolga dneva z vso skerbjo iskal zgubljenega zaklada, ljubljenca svojega serca.

Tolike ljubezni navdihnjenemu dá Gospod misel, naj išče Jezusa v tempeljnu; in res ga najde med

učeniki in pismouki v tempeljnovi šoli.

Seve, da je bilo njegovo veselje neskončno veliko, ko je zopet našel dolgo zgubljeno in s toliko skerbjo iskano Božje Dete. Pač se ni mogel kmalo nagledati predrazega obličja zopet dobljenega; solze svetega veselja ga oblijejo. Lahko je zapel s psalmistom: „Moje žalovanje si spremenil v veselje.“ (29, 12.)

Svetemu Jožefu je bila najhujši nesreča, ko je Jezusa zgubil; pa mu je bilo tudi največi veselje, ko ga je zopet našel. Tako moramo spoznati tudi mi za največji nesrečo, ako zgubimo Jezusa in njegovo prijaznost, in to prehudo zgubo si nakopljemo z vsakim smertnim grehom. In ako smo bili tako nesrečni, da smo Jezusa zgubili po svojem zadolženji, ne kakor Jožef, ki nič kriv ni bil; o potem mora biti naša edina in silna skerb, da

ga zopet dobimo z resničnim kesanjem in s čisto spovedjo v zakramentu svete pokore. O da bi tudi nas gnalo tako preserčno hrepenenje po Jezusu, kakoršnega je imel sveti Jožef, ko je zgubljenega Jezusa iskal! Prosimo svetega Jožefa, naj nam sprosi to milost, da zopet najdemo Jezusa, kterega smo z grehom zgubili. Pa naj nam sveti Jožef sprosi tudi to milost, da Jezusa nikdar več ne zgubimo, ampak da smo z njim sklenjeni vedno tukaj v življenji in enkrat v večnem veselji.

Zgled.

Iz Belgije piše nuna reda svete Uršule: Ena naših sester je imela žlahtnico, ki je bila ob pamet prišla. Ta nesrečna reva že več let ni prejela svetih zakramentov. Naša sestra je mesca sušca začela opravljati pobožnost sedem nedelj

na čast svetemu Jožefu za bolno revo, s terdnim zaupanjem, da bo sveti Jožef tej ženi sprosil saj toliko pameti, da bo zamogla svete zakramente prejemati. Povabila je pa tudi otroke te bolne, naj se ž njo združijo in to pobožnost opravljajo na čast svetemu Jožefu za ljubo zdravje svoji materi. Nekatere dni pozneje smo zvedeli, da je nesrečni revi odleglo in zopet se je svoje pameti zavedla. O velikonoči je prejela svete zakramente, in na priprošnjo svetega Jožefa se zanašajo, da bo njeno zdravje stanovitno.

Duhovna vaja. Danes daruj sveto Obhajilo v čast svetemu Jožefu, patronu svete cerkve, in ga prosi, naj varuje pred vsemi sovražnimi napadi sveto cerkev in njenega poglavarja. Zato včasih zdihni: „O ljubi sveti Jožef, varuj mene; varuj sveto cerkev! (50. dni odpustka. — Sveti Oče Pij IX. 27. pros. 1863.)

Prosi presveto Serce Jezusovo, naj dodeli, da se češenje svetega Jožefa vedno bolj in bolj širi in množi. Daruj pa danes popolnoma odpustke tistim dušam v vicah, ki so naj bolj zapušene.

Opravi še molitve na čast sedmeremu veselju in sedmeri žalosti svetega Jožefa.

Jezus, Marija, Jožef.

Pripravljaj se ta teden na srečno smert, da enkrat umerješ po zgledu svojega patrona, ves vdan v voljo Božjo. Odumeraj svojim slabim nagnenjem in svojim strastim vedno bolj in bolj. Živi, kakor bi le še ta dan živel, kakor da bi te smert že danes pokosila. O kako pobožno in sveto bo tvoje življenje, ako boš smert vedno pred očmi imel, ako boš živel, kakor da bi imel danes umreti!

Tudi ta zadnji teden ne pozabi sedmerih malih darov, ktere vsak dan kakor dišeči šopek svetemu Jožefu daruj, da te v posebno varstvo svoje

vzame. Zadnji dan pa še posebno pobožno preživi in se zahvali za vse prejete dobrote, ktere ti je sveti Jožef že sprosil.

Sveta maša

na čast svetemu Jožefu.

Začetek sv. maše.

Bodi mi pozdravljen neomadežani ženin Device Marije! Bodi mi pozdravljen, ti zvesti varh njene deviške nedolžnosti! Bodi mi pozdravljen, ti presrečni gospodar sveti družini! Ti si s potom svojega obraza včlovečeno Besedo redil;

ti si jo rešil iz rok grozovitega Heroda. Ti si bil varh Sinu Božjemu; bil si mu vodnik in skerbni oče v Betlehemu, v Egiptu in v Nazaretu. Zavoljo tvoje očetovske skerbi, katero si Jezusu skazoval, nam sprosi to veliko milost, da njemu vse svoje življenje zvesto služimo, in pomagaj nam, da srečno umerjemo, in da precej po smerti se s teboj pri Jezusu v nebesih veselimo.

Bodi mi še enkrat pozdravljen, ti ženin Matere Božje! Bodi mi pozdravljen, ti rednik mojega Jezusa, ti varh vsih kristjanov, ti strah hudobnim dohovom, ti slava angeljem. Čast bodi tebi, presveta Trojica Oče, Sin in sveti Duh! In češeno bodi ime svetega Jožefa!

Očitna spoved.

O sveti Jožef, ti podoba zbranim, bogoljubnim dušam! kako ljubo in prijetno mi je, ko premišljujem

milosti in sprednosti, s kterimi te je vsegamogočni Bog obogatil! Hvalim in častim s Teboj njega, od kterega pride vsak popolni dar. Pomagaj mi, da Boga, neskončno dobroto, hvalim za vse, kar mi je že storil. Z očesom svoje ljubezni se je ozerl na me, ter je mojo dušo z nebeškimi darovi obsul. Hvalimo ga, ker je dober, in njegovo usmiljenje je večno!

O srečni, presrečni Jožef! ti si zmeraj voljo Božjo spolnoval, oh! jaz pa sem bil toljkrat nezvest, milosti Božji sem se vstavljaj; hudo očitanje mi terga danes moje serce! O da bi zamogel to svojo nezvestobo s svojo kervijo zbrisati in popraviti! Pa če tudi je moje kesanje britko; vendar pri spominu mojih pregreh, pri pogledu moje mlačnosti v službi Božji ne bom obupal. Nov, terden sklep storim, da bom za naprej zvesto spolnoval

vse zapovedi Gospodove. Pozabljeno naj bo, kar je preteklo, in le na to se bom ozeral, kar je pred menoj, ter bom pod tvojim varstvom na poti popolnamosti naprej hodil.

O Jezus, moj Božji Zveličar, zavoljo ljubezni in skerbi, katero sta ti Marija in sveti Jožef v tvojih otročjih letih skazovala, zavoljo ljubezni, katero si jima ti tako obilno povračeval, in zavoljo kervi, katero si na svetem križu za me prelil, te prosim, dodeli mi milost, da tvojega rednika v zvestobi posnemam.

Glorija.

Kakšno nebeško veselje je napolnilo tvoje serce, o presrečni Jožef! ko so angelji Božji s svojim petjem oznanovali rojstvo tvojega Božjega rejenčka! Naj se zedinim tudi jaz z angeljskim korom in naj ponavljam z ljubezni polnim srcem: Čast bodi Očetu, ki nam je svojega

edinorojenega Sina dal! Čast bodi Sinu, ki je prišel, da nas je odrešil! Čast bodi svetemu Duhu, ki nas s svojo milostjo osiplje! Čast bodi Mariji, Materi našega Odrešenika! In čast bodi tebi, sveti Jožef, ki si Odrešenika našega rešil grozovitosti Herodove in si ga redil z delom svojih rok!

Molitev.

O Bog, ki si v svoji prečudni previdnosti svetega Jožefa zvolil ženina svoji presveti Materi, dodeli, da tega velicega očaka, kterega na zemlji svojega varha častimo, v nebesih svojega priprošnika imamo, ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, pravi Bog, od vekomaj do vekomaj. Amen.

Evangelij in vera.

Presrečni sveti Jožef! s svojimi očmi si gledal Jezusa, našega ne-

beškega učenika! O sreča neizrečeno velika! Vse njegove zglede, ktere mi je v spomin svoje popolnamosti v svetemu evangeliju zapustil, hočem vedno bolj in bolj spoznavati, in si prizadevati, da njega posnemam. Kdor za njim hodi ne hodi v temoti.

O sveti Jožef, ki si zapovedi Božje po vsem spolnoval, ti vidiš moje želje, da hočem pravično živeti in vse zapovedi Božje natanjko spolnovati. Vtisni jih globoko v moje serce in sprosi mi milost, da vse svoje življenje po njih vravnam.

Sprosi mi od Jezusa, Božjega Sina, to milost, da se od zdaj za naprej popolnoma njegovemu svetemu nauku vdam in da resnobno začnem ta njegov nauk v djanju spolnovati. Vem da ne bom zveličan, ako ne bom ubog v duhu, krotak in čistega serca, miren in usmi-

ljen, ako ne bom pravice lačen in žejin, in ako ne bom pripravljen zavoljo pravice preganjanje terpeti. Pa, ker sem toliko razvajen, da tako rad svojim čutilom strežem, svojim slabim nagnenjem vse privolim; kako se bom upéral svoji spačeni natori? kako bom svojega duha, kako bom svoje serce le na duhovne, na nebeške reči obračal. Treba mi je zato prav žive vere, da me nad pozemeljsko nečimernost povzdigne. O moj preljubeznjivi varh! sprosi mi ti tako živo vero, ki vodi vse moje djanja, da vse storim iz čiste ljubezni do Boga in pri tem okušam že sladkost tistega zveličanja, ki bo v plačilo vsim zvestim služabnikom Božjim.

O Bog, ki si preblago serce svetega Jožefa s tako živo vero ozaljšal, dodeli tudi nam milost, da njega posnemamo in terdno in

nedvomljivo verujemo vse resnice, ktere nam tvoja sveta cerkev verovati zapoveduje; da, ki tukaj v té verujemo in v té zaupamo, te z njim vred tam v nebesih vekomaj ljubimo. Amen.

Darovanje.

O Jezus, ti neskončna dobrotá, ki si ljudi toliko ljubil in si vse storil, da bi te ljudje ljubili, kako je to, da jih je tako malo, ki bi te resnično ljubili? Sklenil sem, da te hočem ljubiti, da ti hočem služiti, kolikor le premorem. Daj mi svojo pomoč, da te ljubim tako, kakor te je ljubil tvoj rednik, sveti Jožef, in da po njegovem zgledu želim le tebi vedno bolj in bolj dopasti.

O da bi imel serce tega svetega očaka! o da bi imel njegovo vdanost, njegovo zvestobo v tvoji službi! o da bi imel njegovo ču-

jočnost, da bi se ognil vsega, kar bi te žaliti utegnilo.

Da svojo revšino, svojo nezmožnost nadomestim, darujem, o moj Bog! tvojemu neskončnemu veličastvu vse, kar je sveti Jožef Jezusu, tvojemu Sinu, storil; zlasti še njegovo ljubeznjivo skerbnost, s katero mu je v njegovi mladosti stregel.

O moj Bog! tvoja dobrota in tvoja modrost je neskončna, zato mi dodeli milost, da tudi jaz imam tisto spoštovanje, tisto ljubezen in pokoršino, katero sta moj Božji Zveličar in njegova nebeška Mati častitljivemu očaku, svetemu Jožefu skazovala. Tudi jaz ga želim z otroško vdanostjo častiti, in po njegovi mogočni priprošnji upam zadobiti milost, da tebe ljubim, tebi služim iz celega serca.

Častiti oče, sveti Jožef, ti rednik Jezusov, bodi tudi varh

svete cerkve! Vzemi poglavarja svete cerkve v svoje mogočno varstvo! bodi oče vsim mašnikom; bodi oče vsim bogoljubnim družbam in bratovščinam in vsim keršanskim družinam, ki te zvesto častijo. Varuj posebno nedolžne otročiče, brani jih grozovitosti novih Herodov, ki hočejo v sercu teh malih ljubezen do Jezusa zadušiti, da po tem revnem življenju vojskovalna cerkev s zmagovalno svoje glasove zedinja in povzdiguje in preslavlja čednosti, ki so te vredne storile, da si bil čisti ženin kraljici vseh devic in ljubljeni rednik Gospodu našemu Jezusu Kristusu. Amen.

Povzdigovanje.

O včlovečena Beseda, Božji Zveličar, Jezus Kristus, pravi Bog in človek! verujem, da si tukaj na altarji pričujoč, ter te ponižno molim. Ljubim te iz celega serca; in

ker si iz gole ljubezni do mene sem prišel, zato se tebi vsega posvetim po rokah tvojega častitega rednika, svetega Jožefa. Molim to predrago Kri, katero si prelil za vse ljudi; upam, da tudi za me ni zastonj tekla. Naj bom tudi jaz deležen zasluženja tvoje svete smerti! Iz hvaležnosti do neskončne ljubezni, s katero si svoje življenje za me dal, darujem ti tudi jaz svoje življenje in svojo smert. O da bi bil tako srečen, da bi v tvojo čast tudi jaz svojo kri prelil!

Po povzdigovanji.

O moj Jezus, vžgi naše serca saj z nekterimi žarki tiste goreče ljubezni, katero si svetemu Jožefu do svoje osebe vlil, in na njegovo priprošnjo nam dodeli to milost, da smo ti popolnoma vdani, da se nikdar več ne ločimo od tebe, ne v tem življenji, ne po smerti. Amen.

O sveti očak, zavoljo solz, ktere si točil v premišljevanji prihodnjega terpljenja svojega preljubljenega rejenca, sprosi mi, da vedno premišlujem terpljenje Gospoda našega Jezusa Kristusa. In zavoljo svete in goreče ljubezni, ktero so njegovi pogovori in njegova otroška ljubeznjivost v tvojem sercu vnemali, sprosi le eno iskro te ljubezni moji duši, ki je s svojimi grehi množila Jezusovo terpljenje, da ga tudi jaz ljubim in se nikdar več ne ločim od njega. Amen.

Sveti Jožef, ki nobene prošnje ne preslišiš, usliši milostljivo tudi mojo prošnjo, s ktero te prosim za uboge duše v vicah. Ti si Jezusa in Marijo rešil grozovitosti Herodove, reši s svojo mogočno prošnjo tudi uboge duše, ki se v hudem ognju v vicah še čistijo, in ktere so z drago kervijo Jezusovo od-

kupljene in ktere tudi Marija, tvoja preblažena nevesta, preserčno ljubi. Sliši in usliši uboge jetnike, ki tako milo prosijo in hrepenijo, da bi skoraj gledali presveto obličje Božjega Zveličarja, ki je vir vsemu tvojemu presladkemu veselju. Sliši in usliši njihovo zdihovanje in urno se jih usmili, da skoraj pridejo v sveta nebesa in v tvoji družini Jezusa in Marijo hvalijo in ljubijo. na vse večne čase. Amen.

Sveto Obhajilo.

O moj dobrotljivi, preljubeznjivi oče, sveti Jožef! Prosim te, skaži mi svojo gorečo ljubezen, s katero si Jezusa ljubil. S svojo priprošnja in s svojim zaslužujem mi zadobi od Jezusa čistost serca, duše in telesa, ki mi je potrebna, da ga vredno prejmem, in ker si ti z delom svojih rok in v potu svojega obraza hranil Njega, ki je

kruh življenja, pomagaj mi, da ga v svoje serce prejmem s toliko častjo in s toliko ljubeznijo, kakor je le mogoče človeku tukaj na zemlji. Zavoljo pobožnosti, s katero si ga ti v Jeruzalemskem tempelju Bogu daroval, mi dodeli, da mu z najčistejšim namenom darujem svoje serce, svojo dušo in telo, da me vsega v svojo lastnino milostljivo sprejme. Preserčno te prosim, o moj dobri oče! zavoljo svetosti svojega čistega telesa mi pridobi tisto popolno čistost serca, ktera je tebe tako dopadljivega storila Jezusu, ki je ženin čistih devic. Po tvojih svetih rokah, ki so se v obranjenje mojega Zveličarja toliko trudile, te prosim, pridobi mi to milost, da vso svojo skerb obernem v zveličanje svoje duše, in da vredno prejmem tisto neomadežano Jagnje, ktero si ti z največjo ljubeznijo oskerboval in varoval. Za-

voljo potov, ktere si prehodil, da si svojega predrazega rejenca obvaroval serditosti Herodove, varuj ga tudi v mojem sercu; naj bo v tvojem varstvu pred njimi, kateri bi ga radi pregnali iz mojega serca, da me s svojo pričujočnostjo okrepčuje zoper vse napade mojih sovražnikov. Zavoljo svojih častitljivih rók, ktere so malega Jezčeka toljkrat nosile, in zavoljo svojega naročja, na katerem je toljkrat počival, pridobi mi, da počiva tudi v mojem sercu, in da ga ljubim in objamem z vso ljubeznjivostjo svoje duše. Zavoljo svojih previdnih oči, ktere so med radovanjem Božjega Jagnjeta toljkrat solze veselja točile, pridobi mi milost resničnega kesanja, da bo očišeno in ozaljšano moje serce, v katerem on prebivati hoče. Zavoljo svojega svetega jezika, s katerim si toljkrat z vso častjo in sladkostjo zaklical presveto Ime Jezus, mi

pridobi, da to mogočno Ime v vsih potrebah in skušnjavah zaupljivo kličem. Zavoljo svojih čistih ustnic, posvečenih s poljubovanjem Božjega Deteta, ki je življenje tvojemu življenju, pridobi mi novo življenje. Zavoljo svojega svetega serca, ki je bilo v ljubezni do Jezusa vse vneto, daruj mu tudi moje serce, da ga milostljivo z ravno to ljubeznijo napolni in vna-me. Amen.

Zadnje molitve.

O Bog, tvoja dobrotà in modrost je neskončna! Ti si pravičnega Jožefa z očetovsko pravico in veljavo svojemu edinorojenemu Sinu zvolil, ko si ga ženina preblaženi Devici Mariji odbral; dodeli nam, da posnemamo češenje, ljubezen in pokoršino, katero sta Jezus in Marija temu velikemu svetniku skazovala in da ga z otroško vdanostjo

častimo, da tako na njegovo priprošnjo zadobimo milost, da tebe ljubimo, tebi v duhu in v resnici služimo, in enkrat to srečo dosežemo, da te po tem življenji gledamo in uživamo. Amen.

Jezus, Marija, Jožef, blagoslovite me zdaj in na vekomaj.

Iz dna svojega serca ponovim svoj sklep, o sveti Jožef! da te hočem ljubiti in tebi služiti. Izročim se tebi, kakoršen sem, v svojih grehih in v svojih slabostih. Darujem se vsega tebi in tvoji ljubezni, zedinjen v ljubezni do mojega Zveličarja in njegove deviške Matere, da naj me, s to trojno ljubeznijo zvezanega, nič od tebe ne loči. Presvete imena: Jezus, Marija, Jožef naj bodo vedno v mojem sercu, vedno na mojem jeziku! Te svete imena visoko častim. O da bi jih na vekomaj častiti mogel! Amen.

Jezus, Marija, Jožef, vam zročim svoje serce in svojo dušo!

Jezus, Marija, Jožef, pomagajte mi v smertnem boji!

Jezus, Marija, Jožef, naj se moja duša loči z vami v miru!

(300 dni odpustka. Pij VII. 1837.)

Spovedne molitve.

Zlasti o devetdnevnici na čast svetemu Jožefu.

Priprava.

Moj preljubeznjivi Jezus! zavoljo britkih skerbi, s katerimi te je tvoj rednik, sveti Jožef, tri dni

iskal, da te je v svoje veliko veselje v tempeljnu našel, prosim te, bodi meni grešniku milostljiv, da te z resnično pokoro zopet najdem, ko sem te s svojimi velikimi grehi zgubil.

Zapustil sem te, o moja naj večji dobrota! iz svojega serca sem te spodil. Spoznam, o moj Jezus! kaj sem zgubil; spoznam, kako hudo sem grešil. Kam si šel, moj ljubi! kam si šel? Povej mi, kje stanuješ? Pridi nazaj v moje serce, saj ni več tako merzlo, ne več tako samospašno.

O Gospod! iskal te bom v zakramentu svete pokore; saj si v svoji neskončni milosti obljubil, da boš skesanemu grešniku odpustil in ga milostljivo nazaj sprejel. Saj nočeš smerti grešnika ampak da se spokori in živi. Spreoberniti se hočem, o moj Bog in Zveličar! dodeli mi na priprošnjo svojega sve-

tega rednika milost svetega Duha! Daj mi milost, da spoznam svoje grehe, kakor jih bom spoznal kedaj pred tvojim sodnim stolom. Vlij v moje serce resničen stud do vsih grehov in notranjo žalost s terdnim sklepom, nič več ne grešiti, da vredno prejmem zakrament svete pokore.

(Zdaj sprašaj natanjko svojo vest. Morebiti je ta spoved zadnja. Premisli tudi število velicnih grehov; in ne slepi samega sebe; zato tudi prevdari okoljšine, ktere greh veči ali manji storijo.)

Obžalovanje in terden sklep.

Kaj sem storil, o moj Bog in Gospod! Koliko je mojih grehov, ktere pred teboj zdaj spoznam! in kako veliki so! Razžalil sem te; in ti si moj najboljši prijatelj, ti si moj dobrotnik, ti si moj cil in konec, moje edino pravo zveličanje. Kako nehvaležen, kako nespameten, kako hudoben sem bil! v kako

strašno nevarnost sem se podal! Saj ti bi me bil lahko vsaki trenutek pogubil; in kakšno grozovito kazen sem si zaslužil! In to sem storil za nečimerno veselje enega trenutka, za malovreden dobiček; ali da bi komu dopadel, ali da sem svoji spačeni volji stregel!

Neizmerna je bila bolečina, katero je občutil tvoj rednik, ko te je za nekatere ure zgubil, in to ne s svojim zadolženjem. O kaj bi mogel pa jaz občutiti, ko sem tebe zgubil! Oh moj Bog, oh moj Gospod! iz serca mi je žal, da sem te zgubil, in zgubil sem te s svojim lastnim zadolženjem. O da bi mogel s keravimi solzami zbrisati ta svoj dolg!

Veliko kazen sem zaslužil. O moj Jezus, ne kaznuj me po ojstrosti svoje pravice! Gospod, kdo bo obstal, ako boš po svoji pravici z grešnikom ravnal? Bodi mi milostljiv, o Gospod! Moj Jezus; bodi

mi Zveličar, bodi mi Odrešenik! Saj obžalujem in iz serca zaničujem vse svoje grehe, ker sem z njimi tebe, svojo neskončno in preljubeznjivo dobroto razžalil!

Naj te, o moj predobrotljivi Bog, nikdar več ne razžalim! Resnično se hočem poboljšati; zapustiti hočem vse grehe, zlasti pa se hočem varovati tega greha . . . vsake nevarnosti, vsake priložnosti v ta greh . . . se hočem ogibati. Na priprošnjo svetega Jožefa te prosim, poterdi moj sklep s svojo pomočjo, in raji naj umerjem, kakor da bi te še s kakim grehom razžalil! Gospod, ti poznaš mojo slabost in mojo nestanovitnost; oh, zato pomagaj mi! Ako mi ti ne pomagaš, kako bom obstal pred teboj?

(Opravi ponižno, čisto in odkritoserčno svojo spoved. Ne pozabi, da se spoveduješ Bogu, Mariji in vsim svetnikom. Potem moli pobožno naloženo pokoro.)

Molitev po spovedi.

Zopet sem ga našel, ktereга ljubi moja duša. Zopet sem ga dobil, in nič več ga ne spustim. Stotera hvala naj ti bo, moj Bog, za milost in usmiljenje, katero si mi skazal po svojem služabniku. Vdeležil si me veselja, ktereга je občutil sveti Jožef, ko je tebe, o ljubi Jezus! v tempeljnu zopet našel. O da bi te nikdar več ne zgubil! Nobena stvar naj me več ne loči od tebe! Tebi, o sveti Jožef! izročim svojo dušo, ki je v zakramentu svete pokore očišena. Ako bi me kdaj nevarna skušnjava zalezovala, in bi mi, kot grozoviti Herod, po življenji milosti Božje stregla, o sveti Jožef! takrat me varuj, kakor si varoval svojega renjenca Jezusa; otmi mojo dušo in spravi jo v varno zavetje, ter me s svojo očetovsko brambo obvaruj

pogube. Pod tvojim varstvom hočem Bogu služiti, da ga kedaj s teboj vso večnost gledam in uživam. Amen.

Obhajilne molitve.

Molitev k svetemu Jožefu.

Častiti sveti Jožef! ti rednik Jezusa Kristusa! da si novorojenega Zveličarja prenočil, si v svojo serčno žalost dobil le reven, zapuščen hlev; pa to revno stanovanje si z Marijo, svojo deviško nevesto, kolikor je bilo moč, osnažil in ga v prenočiše svojemu Bogu pripravil. Glej, moje z veliko nepopolnostjo in z mnogotero pomanjkljivostjo oma-

deževano serce je podobno revnemu hlevu; in v to moje ubogo serce naj bi zdaj prišel tvoj Božji rejeneč Jezus Kristus! Po tisti svoji ljubezni in skerbljivosti, s katero si se vedno za čast svojega nebeškega rejenca potegoval, prosim te, sprosi mi od Boga milost, da se vredno pripravim za sveto Obhajilo. O moj Jezus! očisti in osnaži moje serce vse nesnage in vsega nagnenja do mojih starih pregreh in pomanjkljivosti. O sveti Jožef! pomagaj mi s svojo prečisto nevesto, da ozaljšam svoje serce s živo vero, s terdnim zaupanjem in z gorečo ljubeznijo in s terdnim sklepom resničnega poboljšanja. Potem pripelji Jezusa z Marijo v moje serce. O da bi nič ne bilo v mojem sercu, kar bi Jezusu ne dopadlo; o da bi mi v vsi polnosti svojo milost dodelil in vedno pri meni ostal!

Obujenje svetih čednost pred svetim Obhajilom.

Vera.

O kako dober si mi vender, moj Zveličar Jezus Kristus! Mene ubozega grešnika si v zakramentu svete pokore zopet milostljivo sprejel, ter si me z oblačilom posvečujoče milosti svoje prelepo zopet oblekel. Kakor je oče sprejel zgubljenega sina, tako si ti mene z veseljem in z ljubeznijo zopet sprejel. In zdaj me vabiš k večerji, pri kateri nebeški angelji strežejo. Svoje meso in svojo kri mi v hrano ponujaš, in da me ne plaši blišoba tvojega veličastva, zakriješ se v podobno kruha, ter me zagotoviš svoje resnične pričujočnosti s svojo nezmotljivo besedo, katero si pri zadnji večerji izrekel: „To je moje telo.“ Terdno, živo verujem, da si v tem presvetem zakramentu resnično pri-

ěujoč. Zares! tukaj si prečudno, nerazumljivo pričujoč z dušo in telesom, s kervijo in z mesom, pravi, živi Bog in človek skupaj. To živo verujem, in verujem tudi vse druge resnice, ktere mi po svoji sveti rimski katoliški cerkvi verovati zapoveduješ. Saj si večna resnica, ki ne moreš ne goljufati ne goljufan biti. S to živo vero te molim, ti skriti, prečudni Bog, moj Zveličar in Odrešenik, kakor te je nek-daj sveti Jožef molil v Betlehenskijh jaslicah.

Poniževanje.

Kdaj sem vender zaslužil, o moj Bog in Gospod, da prideš k meni, da hočeš biti moji duši v hrano? Kaj sem družega, kakor ubog pozemeljski červ! Tvoj služabnik sem; pa, oh, kako len, nepokoren, kako svojeglaven in upirljiv služabnik sem? V grehijh sem

bil spočet, v grehah me je moja mati rodila, in kar živim, le greh na greh nakladam. Zares sem otrok jeze, in ti, o Gospod moj Bog! prideš k meni? O moj Jezus, jaz nisem vreden, jaz ne zaslužim te neskončne milosti in dobrote Božje!

Upanje.

Tvoje neizmerno usmiljenje, o moj Zveličar! daje mi upanje in serčnost. Saj me ti sam vabiš k sebi; celo žugaš mi, ako bežim pred teboj. Zato pa pri vsi svoji nevrednosti zaupljivo pridem k tebi. Saj nočeš moje smerti, ampak da živim. Ti si obljubil, da bo vekomaj živel, kdor bo jedel kruh, kterega mu daš. Kako sladko upanje mi daje tvoja obljuba! In ta presveti zakrament mi je zastava večne slave. Neskončno je tvoje usmiljenje vsim, ki v te zaupajo. Tudi jaz upam v te, in ne bom osramoten!

Obžalovanje in ljubezen.

O kako nas vender ljubiš, moj Bog in Zveličar! ko se hočeš v tej skrivnosti svoje ljubezni z nami popolnoma skleniti! O da bi mogel to veliko ljubezen z enako ljubeznijo poverniti! O neskončna lepota, o nezmerna dobrota, o ti najpopolniji Bog, kako dober, kako ljubeznjiv si nam! Ni čuda, da Kerubini in Serafini, da vsi svetniki nebeški v ljubezni do tebe vsi gorijo, da te pa jaz tako malo ljubim, da sem te celo žalil, tega pač ne morem razumeti.

Iz serca mi je žal, o moj Jezus! O da bi mogel preklicati, o da bi mogel uničiti vse tiste nesrečne trenutke svojega življenja, ko sem tebe žalil! Saj zanaprej te hočem čez vse ljubiti, o moja največji, najljubeznjivši dobrota! Oh sto in sto serc si želim, da bi te z njimi preserčno ljubil! Ljubiti

te želim s serafinsko ljubeznijo; ljubiti te želim s tisto ljubeznijo, s katero sta te Marija in Jožef ljubila. Naj te ljubim, o moj Jezus, moj Zveličar, kakor zaslužiš ljubljjen biti.

Hrepenenje.

Pridi toraj, o moj skriti Bog in napolni s svojo pričujočnostjo moje po tebi hrepeneče serce! Saj si mi ti moj najboljši prijatelj in dobrotnik. Moje serce koperni po tebi, o moj Bog! Ti si moj cil in konec; preserčno želim, da te skoraj dobim. Ti si moja največji dobrota, moja prava in resnična sreča; preserčno želim, s teboj se skleniti in že zdaj okušati tisto neznano veselje, katero si svojim zvestim služabnikom v nebesih pripravil.

Pridi, o moj Jezus, in napolni mojo dušo; nasiti jo s to nebeško hrano! Pridi z vso milostjo svojo!

Ravno pred svetim Obhajilom.

O duša moja! vzdigni se, in hiti Jezusu naproti. Živo veruj, terdno zaupaj, in tvoje serce naj se topi v sveti ljubezni. Glej, nebesa so že odperte; angelji Božji spremljajo večno Besedo, ki je za nas meso postala. Tvoj Jezus, tvoj Bog je na altarji. Vzdigni se, bližaj se, poklekni in moli. — Le zaupaj; on, ki se želi s teboj skleniti, danes še ni tvoj sodnik; on je zdaj tvoj Zveličar, tvoj ženin. — O serce moje! kaj čakaš? razširi se! Tvoj kralj pride, in ž njim vse bogastvo njegovih milost. Vse moje telesne in dušne moči, urno se zberite; pripravite se, da spodobno sprejmete Jezusa, in spremíte ga na sedež mojega serca! — Pridi, o Jezus! moja ljubezen, — ne mudi se — pridi — pridi! O Jezus! — o Marija! — o Jožef!

Gospod, jaz nisem vreden, da greš pod mojo streho; ampak reci le z besedo in ozdravljena bo moja duša!

Molitev po svetem Obhajilu.

Hvali Gospoda, moja duša, in vse, kar je v meni, slavi njegovo presveto ime! Tedaj je Jezus v meni! Nebeško Dete je v podobi belega kruha v jaslicah mojega serca! Na svoje kolena padem pred te, o moj presladki Jezus, in te molim z vso le mogočo ponižnostjo. O kako si se mogel toliko ponižati, da si prišel pod mojo streho, da si prišel v moje ubogo serce? Pri-pustil si, da sta na svojih rokah te nosila tvoja presveta Mati Marija in tvoj preljubljeni ređnik sveti Jo-žef; in to je razumljivo. Saj sta te vredna bila. S čem pa sem si jaz to milost pridobil? jaz, ki nisem dru-zega storil v vsem svojem življenji, kakor tebe žalil? In vender si k

meni prišel! O neskončna milost Božjega usmiljenja!

Veselim se tvoje pričujočnosti, o moj Jezus! in kakor te je sveti Jožef s zveličansko radostjo na svoje serce pritisnil, tako preserčno te jaz objamem v duhu. O serce moje, govori s svojim Zveličarjem, in topi se v ljubezni do njega. — Ljubim te, moj Jezus! bolj te ljubim, kakor vse na svetu; bolj kakor svoje življenje; bolj kakor vse, kar mi je ljubega in dragega na zemlji. Ti si moja največja dobrota; s teboj in v tebi imam vse. O sprejmi me kot svojo lastnino in posestvo. Kar sem in kar imam, vse v hvaležni dar položim k tvojim nogam. Darujem ti svojo dušo in svoje telo, svoje življenje in vse svoje moči. Glej, o moj Jezus! na svetega Jožefa; oh, ne zaverzi me; zavoljo svojega ljubljenega svetega rednika me sprejmi! Tvoj hočem biti, tvo-

jemu varstvu se hočem vsega izročiti. Ne dopusti, da bi za naprej še kaj storil, še kaj privolil, kar bi tvojim presvetim očem ne dopadlo. Stori, da bo moje serce tvojemu presvetemu Sercu podobno; stori, da bom, kakor David, človek po tvojem Sercu.

O moj Jezus, ti veš, kako slab, kako nezmožen sem, da bi ti služil, kakor si vreden. Zato sprejmi v zadostilo češenje in molitev, katero ti skazuje moj angelj varh, s katero sta te Jožef in Marija v jaslicah častila. Oh, obudi v mojem sercu sam tisto preserčno ljubezen, s katero hočeš ljubljjen biti, in kakoršna je tebi naj ljubša.

Tako je tedaj Jezus v meni in jaz sem v njem. O moj Zveličar! Ko je tvoj preljubljeni rednik, sveti Jožef, te zopet našel, nisi ga nikdar več zapustil, dokler ni svoje lepe duše v tvoje presvete roke izročil;

ostani na priprošnjo ravno tega
tvojega rednika tudi v meni zmi-
raj, da tudi jaz svojo dušo v tvoje
roke izročim. O nikdar me ne
zapusti, o Jezus! nikdar ne!

O Marija, moja Mati, prosi za
me! O sveti Jožef, moj patron,
prosi za me!

Molitev k svetemu Jožefu.

Bodi mi pozdravljen, o sveti
Jožef, ki te je sam Bog Oče zmed
vseh ljudi izvolil namestnika svo-
jega, ki ti je Sin Božji pokoren bil,
ki ti je sveti Duh svojo prečisto
nevesto izročil. Zavoljo teh tvojih
neizmernih sprednost, s katerimi te
je Vsegamočni pred vsemi družimi
ozaljšal, te prosim, svojega svetega
patrona, pomagaj mi v vseh mojih
britkostih in težavah. Zlasti pa te
še prosim, da mi s svojo mogočno
priprošnjo milostno preložiš to brit-
kost . . . in mi sprosiš to milost . . .

(tu mu izroči svojo stisko ali nadlogo.) O ne presliši me! Pomagaj mi, ako je to volja Božja, kateri se vsega in popolnoma podveržem . . . Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Bodi mi pozdravljen, o sveti Jožef! ki si vse svoje misli in želje le v to obračal, kako bi Jezusa in Marijo preživel in preskerbel, ki si vse svoje moči v službo tem tebi izročnim ljubljnim posvetil; prosim te, zavoljo te tvoje velike zvestobe, oberni svoje očetovsko serce in svoje milostljive oči tudi v mé in pomagaj mi v vseh mojih potrebah; posebno pa še v tej . . .

O moj sveti patron, naj občutim moč tvoje priprošnje, in pomagaj mi, ako ni zoper voljo Božjo, kateri se vsega in popolnoma podveržem. . . . Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Bodi mi pozdravljen, o sveti Jožef! ki te je Marija, presveta in

prečista Mati očeta Jezusovega imenovala in te, kot svojega prečistega ženina iz serca ljubila, o spomni se, moj preljubeznjivi varh, koliko milost si vžival, da si tako dolgo v družbi z Jezusom in Marijo prebival. Zavoljo vsega tvojega veselja in zavoljo tvojih britkosti, ktere si na zemlji doživel, prosim te, priporoči svojemu ljubemu rejenčeku, ki ti nobene prošnje ne odreče, to mojo milo prošnjo . . . in pomagaj mi, da dosežem, kar želim, ako je v čast Božjo. — Posebno pa te še prosim, ne zapusti me mojo smertno uro in pomagaj mi takrat. Pridi mi tisti prestrašni trenutek na pomoč z Jezusom in Marijo; in naj bodo moje zadnje besede: Jezus, Marija, Jožef! Amen. Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik sveta, usmili se nas!

Bog sveti Duh, usmili se nas!

Sveta Trojica, en sam Bog, usmili se nas!

Sv. Marija,

Sv. Mati Božja,

Sv. devic Devica,

Mati Kristusova,

Mati milosti Božje,

Mati prečista,

Mati brez madeža,

} prosi za nas!

Mati nedolžna,
 Mati presveta,
 Mati ljubeznjiva,
 Mati prečudna,
 Mati našega Stvarnika,
 Mati našega Odrešenika,
 Devica modra,
 Devica častitljiva,
 Devica hvale vredna,
 Devica mogočna,
 Devica usmiljena,
 Devica verna,
 Podoba pravice,
 Sedež modrosti Božje,
 Začetek našega veselja,
 Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Skrivnostna roža,
 Turn kralja Davida,
 Turn slonokosteni,
 Hiša zlata,
 Skrinja miru in sprave,
 Vrata nebeške,

prosi
 za nas!

Zgodnja danica,
 Zdravje bolnikov,
 Pribežališe grešnikov,
 Tolažnica žalostnih,
 Pomoč kristjanov,
 Kraljica angelov,
 Kraljica očakov,
 Kraljica prerokov,
 Kraljica aposteljnov,
 Kraljica marternikov,
 Kraljica spoznovavcev,
 Kraljica devic,
 Kraljica vseh svetnikov,
 Kraljica brez madeža iz-
 virnega greha spočeta,

prosi
 za nas!

Jagnje Božje, ki odjemplješ grehe
 sveta, zanesi nam o Gospod!

Jagnje Božje, ki odjemplješ grehe
 sveta, usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki odjemplješ grehe
 sveta, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

M o l i t v e.

I. K presvetemu Rešnjemu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

M o l i m o.

O Bog! kteri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje kervi tako častiti, da sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti sv. Duha Bog vekomaj. Amen.

2. K sveti Devici, Materi Mariji.

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta Božja Porodnica! ne zaverzi

naših prošenj v naših potrebah, temuč reši nas vselej vseh nevarnosti. O častitljiva in blažena Devica, naša Gospa, naša srednica, naša pomočnica. S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči.

V. Prosi za nas, sveta Božja Porodnica.

O. Da vredni postanemo obljub Kristusovih.

Molimo.

Dodelí nam, svojim služabnikom, prosimo Gospod Bog! da vedno zdravje na duši in na telesu uživamo, in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije, vselej Device, sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni.

3. Češena bodi Kraljica.

Češena bodi kraljica, Mati milosti, življenje, sladkost in upanje

naše, bodi češena! K tebi vpijemo zapušeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, oberni tedaj naša pomočnica! svoje milostljive oči v nas; in pokaži nam po tem revnem življenji Jezusa, blaženi sad tvojega telesa; o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta Božja Porodnica!

O. Da vredni postanemo obljub Kristusovih.

Molimo.

Vsegamogočni, večni Bog! ki si dušo in telo častite Device Materice Marije, da bi vredno prebivališče tvojega Sina biti zaslužila, s pomočjo svetega Duha pripravil, daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodnjega zlega in večne smerti rešeni!

4. K svetemu Jožefu.

Glejte, zvesti in modri hlapec, kterega je postavil Gospod čez svojo družino.

V. Prosi za nas, sveti Jožef!

O. Da vredni postanemo obljub Kristusovih.

Molimo.

Naj nam, prosimo Gospod! za-
služenje ženina tvoje presvete Ma-
tere Marije pomaga, da, kar naša
slabost ne premore, nam bode po
njegovih prošnjah dodeljeno.

5. Za vse potrebe.

Gospod! ponižno te prosimo,
razveži po svoji milosti naših gre-
hov vezi, in ohrani po prošnjah
svoje izvoljene Matere, ljube Device
Marije, in vseh svojih svetnikov
nas svoje služabnike, naše dobrot-
nike in naše pohištvo v vsi svetosti.
Očisti tudi vso našo rodovino in

naše prijatle hudobe in grehov, in napolni jih z lepimi čednostmi. Dodeli nam mir in zdravje; odverni od nas vidne in nevidne sovražnike, in odženi vse hude želje. Daj nam zdravo vreme in dobro letino; skaži milost našim prijatlom in neprijatlom, in obvaruj to duhovnijo, z vsemi, kateri v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa, povodnji, in dodeli milostljivo vsem vernim kristjanom, živim in mrtvim, v nebeškem kraljestvu večno življenje, mir in pokoj. Obvaruj našega papeža I., našega škofa I., našega cesarja I., in vso našo duhovsko in deželsko gosposko vseh nadlog in vsega zlega. In tvoj blagoslov pridi z nebes na nas, in bodi vselej nad nami. Po Gospodu našem, Jezusu Kristusu, Sinu tvojemu, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti sv. Duha, Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej
pri nas!

O. Amen.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .
(petkrat).

Litanije

na čast svetemu Jožefu.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik sveta, usmili
se nas!

Bog sv. Duh, usmili se nas!

Sveta Trojica, en sam Bog, usmili
se nas!

Sv. Marija, nevesta sv. Jožefa, prosi
za nas!

- Sv. Jožef, ti sin Davidov,
 Sv. Jožef, ti deviški ženin De-
 vice Marije,
 Sv. Jožef, ti gospodar svete
 družine,
 Sv. Jožef, ti rednik Jezusov,
 Sv. Jožef, ti vodnik Jezusu in
 Mariji na ptujem.
 Sv. Jožef, ti ponižni tesar,
 Sv. Jožef, ti dobri in zvesti
 hlapec,
 Sv. Jožef, ti pravični mož,
 Sv. Jožef, ti posnemavec Je-
 zusa in Marije,
 Sv. Jožef, ti od Boga posku-
 šeni mož,
 Sv. Jožef, ti ogledalo ponižnosti,
 Sv. Jožef, ti lilija neomadežane
 čistosti,
 Sv. Jožef, ti patron notranjega
 življenja,
 Sv. Jožef, ti varh svete cerkve,
 Sv. Jožef, ti delivec milosti,
 Sv. Jožef, ti naš pomočnik,

prosi za nas!

Sv. Jožef, ki si v rokah Jezusa in Marije umerl, prosi za nas!

Sv. Jožef, ti priprošnik umirajočim, prosi za nas!

Jagnje Božje, ki odjemplješ grehe sveta, zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki odjemplješ grehe sveta, usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki odjemplješ grehe sveta, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Prosi za nas, sveti Jožef!

Da vredni postanemo obljub Kristusovih.

Molimo.

O Bog, ki si v svoji nam nerazumljivi previdnosti svetega Jožefa ženina svoji presveti Porodnici zvolil; dodeli nam, te prosimo, da njega, ktereга tu na zemlji svojega varha častimo, v nebesih svojega

priprošnika imamo. Ki živiš in kraljuješ z Bogom Očetom v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj Amen.

(Te litanije so francoski škofi svojim škofijam poterdili in priporočili.)

Litanije vseh svetnikov.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!

Bog Sin, Odrešenik svetá, usmili se nas!

Bog sveti Duh, usmili se nas!

Sveta Trojica, en sam Bog, usmili se nas!

Sveta Marija,

Sv. Mati Božja,

Sv. devic Devica,

za nas

Boga prosi!

Sv. Mihael,
 Sv. Gabriel, } za nas Boga prosi!
 Sv. Rafael,

Vsi sveti angeli in arhangeli, za
 nas Boga prosite!

Vse svete verste zveličanih duhov,
 za nas Boga prosite!

Sv. Janez Kerstnik, za nas Boga
 prosi!

Sv. Jožef, za nas Boga prosi!

Vsi sveti očaki in preroki, za nas
 Boga prosite!

Sv. Peter,
 Sv. Pavel,
 Sv. Andrej,
 Sv. Jakob,
 Sv. Janez,
 Sv. Tomaž,
 Sv. Jakob,
 Sv. Filip,
 Sv. Jernej,
 Sv. Matevž,
 Sv. Simon,
 Sv. Tadej,

za nas
 Boga prosi!

Sv. Matija, }
 Sv. Barnaba, } za nas
 Sv. Lukež, } Boga prosi!
 Sv. Marka, }

Vsi sveti aposteljni in evangelisti,
 za nas Boga prosite!

Vsi sveti učenci Gospodovi, za nas
 Boga prosite!

Vsi sveti nedolžni otroci, za nas
 Boga prosite!

Sv. Štefan, }
 Sv. Lavrencij, } za nas Boga prosi!
 Sv. Vincencij, }

Sv. Fabijan in Sebastijan, } za nas
 Sv. Janez in Pavel, } Boga
 Sv. Kozma in Damijan, } pro-
 Sv. Gervazij in Protazij, } sita!

Vsi sveti mučeniki, za nas Boga
 prosite!

Sv. Silvester, }
 Sv. Gregorij, } za nas
 Sv. Ambrož, } Boga prosi!
 Sv. Avguštin, }
 Sv. Jeronim, }

Sv. Martin, za nas Boga prosi!

Sv. Nikolaj, za nas Boga prosi!

Vsi sveti škofje in spoznovavci, za nas Boga prosite!

Vsi sveti učeniki, za nas Boga prosite!

Sv. Anton,	}	za nas Boga prosi!
Sv. Benedikt,		
Sv. Bernard,		
Sv. Dominik,		
Sv. Frančišek,		

Vsi sveti mašniki in leviti, za nas Boga prosite!

Vsi sveti menihi in pušavniki, za nas Boga prosite!

Sv. Marija Magdalena,	}	za nas Boga prosi!
Sv. Agata,		
Sv. Lucija,		
Sv. Neža,		
Sv. Cecilija,		
Sv. Katarina,		
Sv. Anastazija,		

Vse svete device in vdove, za nas Boga prosite!

Vsi svetniki in svetnice Božje, za
nas Boga prosite!

Bodi nam milostljiv, zanesi nam, o
Gospod!

Bodi nam milostljiv; usliši nas, o
Gospod!

Vsega hudega,

Vsega greha,

Svoje jeze,

Nagle in neprevidene smerti,

Skušnjav hudičevih,

Jeze, sovraštva in vse hude volje,

Duha nečistosti,

Treska in hudega vremena,

Šibe potresa,

Kuge, lakote in vojske,

Večne smerti,

S skrivnostjo svojega svetega

včlovečenja,

S svojim prihodom,

S svojim rojstvom,

S svojim kerstom in svetim po-
stom,

S svojim križem in terpljenjem,

reši nas, o Gospod!

S svojo smertjo in svojim po-
 kopom,
 S svojim svetim vstajenjem,
 S svojim čudovitnim vnebohodom,
 S prihodom Tolažnika svetega
 Duha,
 V dan sodbe,
 Mi grešniki, prosimo te, sliši nas! — reši nas, o Gospod!
 Da nam zanesi,
 Da nam odpústi,
 Da nas k pravi pokori pripelji,
 Da svojo sveto cerkev vladaj
 in ohrani,
 Da pastirja apostoljskega in vse
 cerkvene stanove v svoji sveti
 veri ohrani,
 Da sovražnike svete cerkve po-
 nižaj,
 Da našega cesarja obvaruj,
 Da keršanskim kraljem in oblast-
 nikom mir in pravo enovolj-
 nost daruj,
 Da vsemu keršanskemu ljudstvu
 mir in edinost dodeli,

prosimo te, sliši nas!

Da nas vse v svoji sveti službi
 poterdi in ohrani,
 Da naše misli k nebeškim željam
 povzdigni,
 Da vsem našim dobrotnikom
 večne darí dodeli,
 Da duše naše in naših bratov,
 bližnjih in dobrotnikov več-
 nega pogubljenja reši,
 Da sad zemlje daj in ohrani,
 Da vsem vernim dušam večni
 pokoj dodeli,
 Da nas usliši,
 Sin Božji,

prosimo te, sliši nas!

Jagnje Božje, ki grehe sveta od-
 jemlješ, zanesi nam o Gospod!
 Jagnje Božje, ki grehe sveta od-
 jemlješ, usliši nas, o Gospod!
 Jagnje Božje, ki grehe sveta od-
 jemlješ, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!
Gospod, usmili se nas!

Oče naš (i. t. d. tiho).

V. In nas ne vpelji v skušnjavao.
O. Temuč reši nas hudega. Amen.

Molitve po litanijah

pri popoldanji službi Božji ob nedeljah in
praznikih, kateri niso Matere Božje.

K svetemu Rešnjemu Telesu.

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.
O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

Molimo.

O Bog! kateri si nam v pre-
čudnem zakramentu spomin svojega
terpljenja zapustil, daj nam, te pro-
simo, svete skrivnosti tvojega telesa
in tvoje kervi tako častiti, da sad

tvojega odrešenja vedno v sebi ču-
timo. (Kteri živiš in kraljuješ z
Bogom Očetom v edinosti svetega
Duha, Bog vekomaj. Amen.)

Za odvernjenje vseh nadlog in nevarnosti.

Vsegamogočni, večni Bog!
nebeški Oče! poglej z očmi svoje
neskončne milosti naše reve in nad-
loge. Usmili se vseh vernih kri-
stjanov, za ktere se je tvoj edino-
rojeni Sin, naš Gospod in Zveličar
Jezus Kristus, voljnó grešnikom v
roke dal, in je tudi svojo drago
kri na lesu svetega križa preлил.
Po tem Gospodu Jezusu odverni,
milostljivi Oče! zaslužene šibe, se-
danje in prihodnje nevarnosti, punte,
vojsko, kugo, lakoto, dragino, bo-
lezni in žalostne revne čase.

Vsegamogočni, večni Bog!
usmili se svojega služabnika, naše-
ga papeža I., in vodi ga po potu

večnega življenja, da bo s tvojo pomočjo, kar je tebi prijetno, želel in z vso močjo storil.

O Bog, pastir in vladar vseh vernih! glej milostljivo na svojega služabnika, našega škofa I., ki si ga pastirja naši škofiji postavil; dodeli mu, da tistim, čez ktere je postavljen, z besedo in z djanjem k dobremu služi, in tako s čedo, ki mu je izročena, večno življenje doseže.

Bog, varh vseh kraljestev, dodeli svojemu služabniku, našemu cesarju I., spoznati in častiti tvojo moč, s katero se sovražnik premaga, da bo, ker je iz tvoje volje cesar postal, tudi v tvojem varstvu vselej mogočen.

Razsvetli in poterdi v vsem dobrem duhovske in deželске oblastnike in gosposke, da nas bodo na vse to napeljevali, kar more k tvoji Božji časti, k našemu zveli-

čanju in k miru in sreči vsega keršanstva pripomoči.

Prosimo tudi, kakor hočeš, da nam je prositi za vse svoje prijatle in neprijatle, za zdrave in bolne, za vse žalostne in revne kristjane, za žive in mertve.

Vsegamogočni, večni Bog! ki gospoduješ čez žive in mertve, in se usmiliš vseh, ktere iz vere in dobrih del za svoje spoznaš, pohlevno te prosimo, da vsi, za ktere smo se namenili moliti, kateri so še pri življenji, ali pa so se že s sveta ločili, na prošnje vseh tvojih svetnikov od tvoje dobrote odpušenje vseh svojih grehov dosežejo.

Dodeli nam, o Bog mirú! pravo edinost v veri brez vsega razdertja in ločitve. Preoberni naše serca k pravi pokori in k poboljšanju našega življenja. Vžgi v nas ogenj svoje ljubezni. Daj nam goreče želje po vsi pravičnosti, da ti

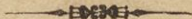
bomo, kakor tvoji pokorni otroci, v življenji in v smerti prijetni in dopadljivi.

Tebi, o Gospod! bodi vedno priporočeno vse naše djanje in nehanje, naše delo in opravilo, naše življenje in naša smert. Daj nam tvojo milost tukaj vživati, in tamkaj z vsemi izvoljenimi doseči, da te bomo v večnem veselji in zveličanji hvalili in molili. To nam dodeli, Gospod, nebeški Oče! po Jezusu Kristusu, svojem ljubim Sinu, Gospodu našem in Odrešeniku, kateri s teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas.

O. Amen.

Oče naš i. t. d. Češena si Marija i. t. d. (petkrat.)

Sv. križev pot,

kakor se navadno v Rimu moli.

Priprava.

Preusmiljeni Jezus! zdaj hočem pobožno premišljevati, po kako težavni, bolečin polni poti si na goro Kalvarijo šel. Z Marijo, tvojo presveto materjo, in z Janezom, tvojim ljubeznjivim učencem, hočem pod svetim križem postati, da svoje grehe objokujem in se resnično poboljšam. Dodeli mi gnado, to pobožnost v serčni žalosti začeti in končati.

Jezus je k smerti obsojen.

I. Štacijon.

Jezus je k smerti obsojen.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo,

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus! po tej krivični sodbi, katero sem s svojimi grèhi že tolikrat podpisal, reši me sodbe večne smerti, katero sem že tolikrat zaslužil.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Hvaljeno in češeno bodi najsvetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vica!h!

Jezus v zame križ nase.

2. Štacijon.

Jezus vzame križ nase.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus! ki si voljno težki križ nase vzel, ktereга sem ti jaz s svojimi grehi pripravil; daj, da spoznam njih velikost, ter jih objokujem ves čas svojega življenja.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicaH!

Jezus pervikrat pade pod križem.

3. Štacijon.

Jezus pervikrat pade pod križem.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

Teža mojih prevelikih grehov, o Jezus! te je pod križem na tla poterla. Merzi se mi nad grehi ter jih sovražim; odpusti mi, prosim te, in s pomočjo tvoje milosti sklenem nič več grešiti.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Hvaljeno in češeno bodi najsvetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vica!h!

Jezus sreča svojo žalostno Mater.

4. Štacijon.

Jezus sreča svojo žalostno Mater.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O prežalostni Jezus! o prežalostna Mati! ako sem vama dozdaj toliko žalost delal s svojimi grehi, se to v prihodnje nič več ne sme goditi. Z vajno pomočjo vaji hočem ljubiti, in vama do smerti zvest biti.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Simon iz Cirene pomaga Jezusu križ
nesti.

5. Štacijon.

*Simon iz Cirene pomaga Jezusu križ
nesti.*

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in
te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus! kako srečen je Si-
mon, da ti zamore pomagati križ
nesti! Kako srečen bi bil tudi jaz,
ko bi ti odslej pomagal križ nositi
s poterpežljivostjo v vsem, karkoli
mene zadene.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Hvaljeno in češeno bodi naj
svetejše Serce Jezusovo v visoko
častitem zakramentu sv. Rešnjega
Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus!
usmili se nas, in pomagaj ubogim
dušam v vicah!

Jezus prejme od Veronike potni pert.

6. Štacijon.

Jezus prejme od Veronike potni pert.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus! ki si se tolikanj ponižal, da si vtisnil svoj presveti obraz Veroniki v potno ruto, vtisni globoko tudi v mojo dušo spomin svojega britkega terpljenja in svoje grenke smerti.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas in pomagaj ubogim dušam v vica!h!

Jezus v drugié pade pod križem.

7. Štacijon.

Jezus v drugič pade pod križem.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv križem svet odrešil.

Moji večkrat storjeni grehi so krivi, da ti, o preljubeznjivi Jezus! že spet padeš pod križem. Daj mi pomoč, da se ne povernem spet v greh!

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Jezus tolaži Jezalemske žene.

8. Štacijon.

Jezus tolaži Jeruzalemske žene.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

Ti, o Jezus! tolažiš Jeruzalemske žene, ki žalujejo nad tvojim terpljenjem. Tolaži tudi mojo dušo s svojim usmiljenjem, v kterega zapam in si ga hočem v prid obračati.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Jezus tretjič pade pod križem.

9. Štacijon.

Jezus tretjič pade pod križem.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

Od prevelicega terpljenja, ki si ga že prestal, o Jezus! v tretjič padeš pod težkim križem. Stori, da se nič več v greh ne povernem. Moj Jezus! raji umerjem, kakor da bi spet grešil.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Jezusa slečejo in mu kisa in želča
piti dajo.

10. Štacijon.

Jezusa slečejo in mu kisa in želča piti dajo.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo,

Ker si s svojim sv. križem syet odrešil.

O Jezus! ki so te slekli in ti kisa in želča piti dali, reši me vendar vsega nagnjenja do časnih reči, in stori, da vse zaničujem, kar je posvetnega, ali kar me v greh napeljuje.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Hvaljeno in češeno bodi najsvetejši Serce Jezusovo v visokočastitem zakramentu svetega Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Jezusa na križ pribijejo.

II. Štacijon.

Jezusa na križ pribijejo.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

Po tistih grozovitih bolečinah, ktere si občutil, ko so tvoje svete roke in noge s žebli prebodli, stori, o Jezus! da svoje meso neprenehoma križam s keršanskim zatajevanjem.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Hvaljeno in češeno bodi najsvetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Jezus umerje na križu.

12. Štacijon.

Jezus umerje na križu.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus! ki si na križu umerl, potem ko si tri ure v naj britkejših smertnih težavah na njem visel, daj mi, da pred umerjem, kakor da bi še kdaj grešil. In ako moram še živeti, naj živim, da tebe ljubim in tebi služim.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vica!h!

Jezusa njegovi deviški materi na
naročje polože.

13. Štacijon.

Jezusa njegovi deviški Materi na naročje polože.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O prežalostna Mati! kako je bilo pač z britkostmi napolnjeno tvoje Serce, ko si svojega ljubega Jezusa mertvega na naročji imela. O sprosi mi milost, da sovražim greh, ki je bil kriv njegove smerti in tvojih britkosti, da spokorno živim in v tvojem naročji sveto umerjem.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Hvaljeno in češeno bodi naj svetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Jezusa v grob položé.

14. Štacijon.

Jezusa v grob položé.

Molimo te, o Gospod Jezus Kristus! in te hvalimo.

Ker si s svojim sv. križem svet odrešil.

O Jezus! vsemu hočem odmreti in le tebi živeti. Dokler mi je še tu živeti, hočem le tebi in s teboj živeti, da enkrat v nebesih v tebi večno živim, ter tamkaj sad tvojega britkega terpljenja in tvoje smerti večno vživam.

Oče naš . . . Češena si Marija . . .

Hvaljeno in češeno bodi najsvetejši Serce Jezusovo v visoko častitem zakramentu sv. Rešnjega Telesa!

Križani Gospod Jezus Kristus! usmili se nas, in pomagaj ubogim dušam v vicah!

Cerkvena himna o sv. Jožefu.

Jožef, nebéščanom ponos in slava,
 Našega up življenja, zemlje steber:
 Pesme, ki ti prepevamo veseli,
 Sprejmi prijazno.

Stvarnik te je izvolil čisti devi
 Ženina, hotel je imé da nosiš:
 Oče B e s e d e, storil te je sredstvo
 Sreče človeške.

Ti si svetá Odrešenika v hlevu,
 Kterega prihod so preroki peli,
 Gledal vesel; Božanstvo si ponižen
 Molil v prahu.

Bog, o vladarjev Kralj, Gospod vsi zemlji,
 Kteremu trese se na migljeje pekel,
 Kteremu služi vse nebó, je tebi,
 Jožef, pokoren.

Večna naj slava Trojstvu se razlega;
 Ono, ki tebi rajsko čast je podelilo,
 Naj nam daruje po zaslugah Tvojih
 Večno življenje. — Amen.

K a z a l o.

	Stran
Pas svetega Jožefa	8
Odpustki, katerih se opasani vdeležiti zamorejo	20
Molitve v čast sedmeremu veselju in sed- meri žalosti svetega Jožefa	23
Sedem nedelj svetemu Jožefu posvečenih:	
I. Nedelja	30
II. Nedelja	42
III. Nedelja	51
IV. Nedelja	59
V. Nedelja	70
VI. Nedelja	79
VII. Nedelja	85
Sveta maša na čast svetemu Jožefu	93
Spovedne molitve, zlasti o devetdnevnic na čast svetemu Jožefu	110

Obhajilne molitve:

Molitev pred svetim Obhajilom	116
Molitev po svetem Obhajilu	124
Lavretanske litanije	130
Litanije na čast svetemu Jožefu	138
Litanije vseh svetnikov	141
Sveti križev pot	153
Pesem o svetem Jožefu	182

16
24
130
138
141
153
182

